

SÄRLING

SÄRLING
E-L NEANDER

Särling är den första fristående delen i urban
fantasy-serien *Gränsland*.

Alla likheter med verkliga människor, levande eller döda, är
slumpmässiga.

Utgiven av Word Alchemy Publishing

© E-L Neander, 2021

www.elneander.se

Lektor: Jenny Bäfving

Korrektur: Whip Media

Redaktör: Bläcklilja Textproduktion

Omslag: Emma Graves/ DESIGN STUDIO E LTD

ISBN: 978-91-986755-0-4

Till Gustav, Wera och Irma

ONSDAG, 24
OKTOBER, SEN
KVÄLL

-***-

PROLOG

DEN HÄR SKITKVÄLLEN skulle sluta bättre än den börjat, tänkte Alicia och log. Han hade först blivit arg när de träffats på klubben, men hade snart lugnat sig. Hade böjt sig fram för att låtsas ta bort något litet skräp på hennes tröja. Viskat att de kunde ses senare, på vanliga stället. Hans djupa behagliga röst hade fått håren på armarna att resa sig i välbehag.

Eller, de skulle ha gjort det om hon inte hade vuxat av sig allt. Äntligen någon som visste att uppskatta henne på rätt sätt. Alicia blev varm vid tanken. Fast hon svettades redan där hon skyndade fram i fuskpälsjackan, inköpt när allt varit annorlunda. Hon drog ner blixtlåset och lät den kyliga nattluften söka sig innanför den tunna tröjan.

Så överföll de henne igen, tankarna på det som just hänt. Hon skämdes och kände magen dra ihop sig. Hur arg hon hade blivit. Påminnelsen om livet innan, då morsan trott att Alicia skulle ge henne en handfull barnbarn tillsammans med den trygge men ack så tråkigt mänskliga pojkvännen. Det hade skakat om henne mer än hon ville erkänna. Det skulle inte bli några barnbarn nu. Hon ruskade på sig. Det var det nya som skavde, som förvandlat hennes humör till en jäkla berg-och-dalbana. Försökte frammana bilden av *bonom* där han väntade på henne istället, men det var

svårt när tankarna fick löpa fritt utan något som konkurrerade om uppmärksamheten. De här kvarteren var stendöda en vardagskväll.

Hon lade Västernäs och dess välbekanta ljud och dofter bakom sig. Flöt fram i mjuka rörelser, var ett med naturen. Nja, det där sista kände hon väl inte riktigt än, men hon var säker på att det skulle komma med åren. Alla andra verkade så hemma bland trädkronor, mörka stigar och dimmiga ängar. Än så länge tyckte Alicia att det var segt att behöva ta sig så långt in bland gytret av träd och buskar och skit som låg i vägen, men här kunde de ses i skydd av mörkret.

Ljudet från något som knäcktes bakom henne fick Alicia att rycka till och ett gäng fåglar att flyga upp från sina grenar. Något hoade i närheten. Hjärtat bankade några extra slag. Marken prasslade, men inte av hennes steg. Måste vara nattvakna smådjur. Råttor? Nej, de fanns väl inte i skogen? Ibland hatade hon sin förbättrade hörsel. Och dofterna. Allt luktade verkligen inte hallon.

Alicia lät blicken svepa runt. Månskenet var kraftigt ikväll, gjorde konturerna knivskarpa. Hon var ensam. Vad hade hon trott egentligen? Varför skulle någon vara efter henne? Hon var stark nu. Och snabb, fötterna nuddade knappt marken. Hon intalade sig själv att det var för att hon var torr i halsen som hon svalde om och om igen.

Där, igen. Ljudet av något som förflyttade sig.

Någon?

Förbannade skog med alla sina skuggor. Skrattet som bubblade upp lät ihåligt. Hjärtat rusade, hur mycket Alicia än sa till sig själv att hon var säker. Hon drog in luft. Blåste sakta ut den. Påminde sig om att hon kunde lita till kroppens förmåga, fastän den kändes främmande. Den gamla Alicia fanns där men hade skärpts i kanterna. Fötterna seglade fram över den knöliga skogsstigen, ögonen såg trots mörkret och hon skulle ha hört minsta knyst om paniken inte fått det att susa så förbannat i öronen.

Nej, det här var ju löjligt. *Men hon var inte nöjig om någon faktiskt förföljde henne*, viskade en röst inom henne.

Hon stannade, såg sig om. Flämtade till och ryggade bakåt. En mörk figur hade försvunnit in bakom en bred stam. Något hade glänst till.

”Hallå”, ropade hon med tunn röst.

Inget svar.

Alicia glömde allt hon föresatt sig. Glömde att smyga, lyssna, lukta, höra och spana. Hon bara sprang. Grenar snärtade i ansiktet, handväskan dunsade mot höften och hon kunde känna smaken av blod; hon hade bitit sig i tungan. Blodet smakade också annorlunda än innan transformationen, sötare. Hon spottade.

Fuck! Mer blod när hennes fingrar kom åt ett taggigt snår.

Visst var det steg hon hörde bakom sig? Tunga och samtidigt smidiga. Stadiga över rötter och ojämn mark. Närmare och närmare. Trots sin nya spänst fläm-

tade hon snart av ansträngning. En hastig blick över axeln, men all den jävla skogen skymde sikten. Hon sökte runt i handväskan efter mobilen utan att våga titta ner, svor över att hon hade halva sminkförrådet med sig. Fast hon visste ändå inte hur mobilen skulle hjälpa, han skulle aldrig hinna hit.

Hon snubblade och svor till.

Klarade sig utan att falla. Sjukt att kroppen fixade saker Alicia inte hade någon kontroll över. Men den tog över. Hon hatade det. Hatade att inte känna igen sig själv. Hatade att kroppen som hon drömt om så länge styrde henne istället för tvärtom. Hon vågade inte se sig om fler gånger. Hon sprang som hon aldrig tidigare sprungit. Bara hon hann fram till mötesplatsen skulle de vara två.

Någon andades bakom henne, alldeles nära.

Andetagen överröstade bruset i öronen. Alicia hörde sig själv snyfta till. Kunde inte ta i mer, kunde inte öka takten.

Ett vinddrag drog med sig skarp parfym uppblandad med något underliggande mörkt och bittert. Hon vred på huvudet. En figur tornade upp sig bakom henne. Månskenet träffade henne rakt i ögonen och lade förföljarens ansikte i skugga.

Smärta exploderade, en granat i hjärnan.

Skarpt ljus.

Benen vek sig. Ett gurglande. Doften av fuktig jord.
Ont. *Mamma*.

Mörker omslöt henne.

DEL ETT

*På blommor vaggad in, sin ljuva blund,
Där kryper orm ur emaljerat skinn
Så vitt, att lätt en älva kryper in*

– William Shakespeare (1564–1616), *En
midsommarnattsdröm*

**TORSDAG, 25
OKTOBER**

I

Henrys pissfärgade bockskägg

GLATT OVETANDE OM vad som väntade lät jag vinden från västerhavet, vars vågbrus dånade längre ut, rensa hjärnan. Jag älskade promenaderna till Bokrummet, min alldeles egen bokhandel, även om lukten av salt som blandade sig med den av grumligt kanalvatten idag fick mig att längta till skogen och dess mer behagliga dofter. Jag kastade en blick på armbandsuret. 07:36, ingen stress. Min bästa vän Rasmus hade skakat på huvudet när jag köpt klockan.

”Man kan då inte anklaga dig för att vara ett barn av din tid, Eira Lindberg”, sa han på sitt lillgamla vis.

”Mobiler och jag funkar lika bra ihop som salt passer i kaffet, det vet du”, svarade jag.

Visserligen hade jag en i säkert förvar i innerfickan, men jag förlitade mig inte på att den skulle fungera. Jag väcktes ur mina tankar av att något rörde sig i periferin. Henry Hedström som drev Hedströmska bokhandeln, Västernäs andra fristående bokaffär, var ute på omvägar.

Jag försökte göra mig så liten som möjligt, orkade inte med honom idag – eller någon annan dag heller.

Men Henrys pissfärgade bockskägg var riktat åt mitt håll och hans taniga kropp kom efter.

”Så. Du attackerar inte bara dina kunder utan alla stackars förbipasserande med det där amerikanska tramset. Vem har väl sett pumpor växa i vår svenska mylla, va?”

”Du har sett mitt halloweenpynt i skyltfönstren, förstår jag.”

”Paah. Jag råkade gå förbi och fick till min förfäran se spektaklet. Att du inte skäms. Dra in främmande traditioner hur som helst. I en bokhandel dessutom. Om man nu kan kalla den det? Det är mer av en pyselaffär och kafé med lite böcker vid sidan om, i ärlighetens namn.”

Han hade blivit klädsamt röd i ansiktet. Råkat gå förbi, minsann.

”Du menar som den tyska traditionen med ljusstake, julgran och julstjärna? Och att jag säljer fler sorters anteckningsböcker än Moleskine? Rent vansinne, jag vet.”

Henry himlade med ögonen och drog en hand över bockskägget. Jag ville inte prata, jag längtade bara efter min ”Astrid Lindgren” – den stora caffelatten på Bokrummets kaffemeny.

”Du borde kanske ställa ut en soptunna så folk inte känner sådant behov av att hänga skräp på entrédörren.”

Hans min sa att han menade sådant skräp folk köpte hos mig.

”Vad pratar du om?”

”Nej, dags att kila. Mycket att stå i och kunder att lotsa rätt i vårt litterära universum.” Han smekte bockskägget igen och lät sedan handen glida längs den rutiga halsduken som dök ner i rockens halsmykning. ”De som besöker Hedströmska bokhandeln är förvisso kultiverade och bildade, men de vet ändå att uppskatta min källa av kunskap.”

Med de upplyftande orden pilade han iväg och jag kunde riktigt se råttsvansen i kölvattnet.

Inte bock, råtta. Jag skyndade också vidare. Det fanns ingen tvekan om att han menade kultiverade och bildade *människor*, för i dessa delar av staden rörde sig sällan särlingar. Huvudkontoret till företaget Älvkust AB som älvorna drev låg visserligen i centrum men man såg sällan primadonnorna ute på gatorna. Den flock varulvar som bodde i utkanten av Västernäs, mot de nordöstra skogarna till, kände sig heller inte särskilt välkomna eller bekväma i de människotäta kvarteren. Min unga vän Idun var undantaget som bekräftade regeln, och det var bara för att hon älskade Bokrummet.

Ah, näsborrarna fick eget liv och pulsen sjönk när doften av nybakt bröd nådde mig från stenugnsbageriet Bulla Upp. Jag log, såg fram emot frukost nummer två, men det fick bli senare. Med en enorm viljestyrka fortsatte jag min promenad mot bokhandeln utan att stanna. Bara minuter senare dök den vita sekelskiftesvillan med sin snickarglädje upp på andra sidan gatan.

Jag betraktade huset med värme i bröstet. I de stora tredelade fönstren med mintgröna trälistor spred spot-

lights ljus över halloweendekorationerna av lönnlöv som hängde på snören, och fick pumporna som jag placerat bland nyinkomna böcker som passade högtiden att glöda likt mareld i nattsvart vatten. Bokrummet var en ensam stjärna som lyste upp den blygrå morgonen.

Tur, eftersom den närmaste gatlampan var trasig sedan några dagar tillbaka.

Jag drog ihop jackan som var för tunn för årstiden och låtsades huttra. Påminde mig själv om att huka som alla andra i den kalla oktobervinden. I samma ögonblick fick jag syn på ”skräpet” som Henry pratat om. Papperspåsen hängde på entréns vackert inglasade dubbeldörr. Med min skarpa blick såg jag att innehållet fick trycket – Bokrummets logga i gyllene bokstäver mot svart botten – att bukta ut.

Några bilar körde förbi. Hjärtrytmen hann öka rejält de få sekunder som passerade innan jag kunde korsas gatan. Jag sprang uppför granittrappans steg och kikade ner i kassen. Det låg en hopknuten plastpåse från Hemköp inuti. Jag lyfte av påsarna från dörrhandtaget, tyngden förvånade mig. Lukten fick magen att vrida sig. Kämpade en stund med knuten, för att ögonblicket senare önska att jag låtit bli.

”Fy fan!” Kassarna gled ur mina svettiga händer, landade med ett dovt ljud flera trappsteg ner och rullade till min fasa ännu ett innan allt lade sig till rätta med öppningen uppåt. ”Helvete och multiversums alla avgrunder och fan och hans moster!”

Jag tog trappstegen i ett kliv – och snavade. Det sa

mer än alla kraftuttryck i världen; att trilla ingick inte i min särlingsrepertoar. Jag fick tag i järnräcket precis där det krullade sig i änden och satte mig ner på den stenlagda trottoaren.

Hur hårt jag än blundade kunde jag inte radera bilden av det som mött mig i påsen: ett par blågrumliga ögon i ett blekgrått ansikte som stirrade oseende. Läpparna fortfarande rosa av läppstift. Ansiktet var inramat av en kletig hårmassa som tidigare varit blond, en hals som abrupt slutade i ett öppet sår och i en pöl av en ljus kopparfärgad, trögflytande vätska. Stanken av förruttelseprocessen som startat. Den skarpa artificiella parfymen.

Alicia Karlsson.

Nej. Alicia Karlssons huvud.

Kräkreflexen tvingade mig att svälja flera gånger. Knappt medveten om att jag satt kvar på knottstenen hörde jag plötsligt en man ropa längre upp på gatan.

”Något på tok?”

Frågan var ställd i en misstänksam, ovänlig ton och ryckte mig ur mitt förlamade tillstånd. Jag reste mig, log så naturligt jag kunde och vinkade. Då fick jag syn på skrubbsåret jag fått på handen och tog ner den lika fort. Som varlodjur, den typ av hamnskiftare jag var, hade mitt blod en annorlunda nyans: rosé snarare än lagrat Rhônevin. Eftersom jag helst ville gå under radarn här i stan var det ingen bra idé att låta någon se det.

”Allt fint här, fick lite fredagsfeeling, du vet”, gästade

jag tillbaka. Det gick runt i huvudet och det var vad som kom ut. Toppen. Gubbens buskiga ögonbryn for upp. ”Nej, men allvarligt, jag halkade bara på några blöta löv. Det är ingen fara med mig.”

Karlen jag nu kände igen som den lokale barberaren skakade av någon anledning på huvudet. Till min lättnad vände han sig om för att låsa upp dörren till sin salong. Jag knöt igen plastpåsen och lyfte upp bördan i famnen. Salivproduktionen ökade snabbt och det kändes som om jag bälgat i mig kaffe; nervtrådarna hade fått kortslutning och jag hade svårt att få nyckeln i låset.

EFTER ATT HA vinglat in på ostadiga ben skyndade jag mig att stänga och låsa. Fick kryssa mellan hyllorna och borden som var sprängfyllda med böcker, anteckningsblock, pennor och pappersark.

”Månförmörkelse också!”

Kassarna hade kommit för nära ett av borden i en pendlande rörelse och en trave böcker dråsade i golvet med ett brak. Jag fortsatte utan att stanna. Hävde ner bördan i trinettkökets diskho och rusade ut på toaletten där jag kaskadkräktes.

Vad i multiversums alla helveten var detta?

Alicias huvud. Upphängt på Bokrummet. Magen hävde sig ut och in igen. Jag ville inte återvända till köket så jag drack hjälpligt ur kranen inne i det trånga badrummet för att skölja ur den vidriga smaken. Borstade

tänderna med tandborsten jag hade stående. Var nära att kräkas igen. Bilderna flimrade förbi. Halshuggen. Nu kom bara galla.

Vad skulle jag göra? Polisen, jag måste ringa polisen.

Jag halade fram mobilen och slog numret med skälvande händer. Antagligen var min berättelse inte särskilt sammanhängande eftersom jag fick upprepa allt flera gånger: hur jag mött Henry på väg till Bokrummet, hur han nämnt att något hängde på dörren och att jag sedan hittat kassen med Alicias huvud i. När samtalet äntligen var över och de hade lovat att skicka en bil, slank jag igenom köket utan att andas eller titta i riktning mot diskbänken.

Jag satte mig i en av de gamla chesterfieldfåtöljerna som jag hade ärvt efter mina föräldrar. De stod i läshörnan i butikens bakre del, intill trätrappan jag använde för att annonsera ännu fler nyttkomna böcker utöver dem jag satte i skyltfönstren. Det var en lösning som gav trappan en funktion; annars ledde den bara till en låst dörr, då övervåningen var uthyrd till ett par jag knappt haft kontakt med.

Jag skakade och kallsvettades. Strålkastarna i taket som lyste upp de nya böckerna på trappstegen, och som jag lät vara på även nattetid, störde mig idag. Jag var tvungen att djupandas i flera minuter innan jag förmodade ringa Rasmus.

”Morgonstund har guld i mun. Speciellt när jag ser vem det är som antar att jag är uppe med tuppen.”

”Inte guld.” *Blod.* ”Åh, Rasmus.” Röstens klövs.

”Något helt sjukt har hänt. Det är inte klokt ... Helt galet. Det hängde ... Hon är ... Din ...”

”Andas först. Sedan förklarar du.”

”Har du tid att komma hit?”

Rösten höll knappt och de fördömda skakningarna återkom. Rasmus gick på masterprogrammet *Global Relations, Governance and Paranormal Rights* på *School of Global Studies*, som var en del av Göteborgs universitet och öppet för internationella studenter. Undervisningen skedde i en filial i Västernäs på grund av stadens stora andel särlingar, eller som universitetet kallade oss: övernaturliga medborgare. Även om han älskade sitt ämne och mycket av hans tankar och, till min förfäran, våra konversationer, just nu cirkulerade kring *Discourse and Social Change in Contemporary Society* (uppsatsens tänkta titel) kunde det ibland bli för mycket av det goda även för honom. Han var inte nödbedd.

”Jag cyklar som ett skott. Ta det bara lugnt, okej. Det reder sig, som han sa, han som sket i såsen.”

2

VINCENT

Klappa monstren medhårs

”*EREMANDU!*”

Järns helveten. Telefonen hade skrämt Vincent. Han talade många språk men svordomar kom mest naturligt på hans eget folks – älvornas – tungomål. Han drog ett djupt andetag och lade ner St Dupont Murder on the Orient Express-pennan från Montblanc i sin låda intill den medföljande dolken och lyfte luren. Han längtade bort från kontoret och ut till Vindheim, den kojby nordväst om staden som han och de andra från Feeria hade uppfört tre decennier tidigare när de valt att forma ett nytt Hov i den här dimensionen.

”Vincent Benedict.”

Han visste att det inte var någon i hans närmsta krets, de skulle aldrig använda den irriterande tingesten.

”God morgon. Eva Brick från RÖB här.” Det var Roteln för Övernaturalighet i samband med Brott, en del av den ordinarie mänskliga polisenheten specialiserad på fall som på något sätt involverade särlingsvärlden. Vincent var älvornas representant i Västernäs. Vad

vid Hovens alla gycklare ville de denna torsdagsmorgon? ”Känner du till Bokrummet?”

”Bokhandeln, ja. Vad gäller saken?”

”Eira Lindberg, ägarinnan, ringde in för en stund sedan.” Kriminalkommisarien förklarade vad bokhandlaren berättat. ”Lindberg nämnde en Alicia Karlsson, medlem av Tidlöshetens Tempel, och därför är vi på RÖB inkallade. Rättsmedicin i Göteborg är redan informerade och på väg.”

Vincent drog en hand över ansiktet. Templet drevs av Västernäs andra fraktion älvor. De transformerade människor till någon slags halvlingar, varken människor eller älvor fullt ut, och verkade inte ta särskilt väl hand om dem efteråt. Vincent hade stött på både Alicia Karlsson och Eira Lindberg under otrevliga former i våras och därefter erbjudit Alicia, som under det gångna året låtit sig transformeras, en chans att komma bort från Templet genom att jobba på Oberon Hotel. Hotellet var en del av Älvkust AB, företaget som han och de andra drev. Hon hade tackat ja.

Nu var Alicia Karlsson död.

Det bodde en jämförelsevis stor grupp särlingar i Västernäs. Eira Lindberg var det enda varlodjuret, så vitt han ägde kännedom om. Men det visste inte Eva Brick, för Vincent var säker på att hon skulle ha nämnt det om så vore fallet.

Varlodjur. *Lynx-garou*.

Tankarna gick till de tre varlodjuren han begravt för ett kvarts sekel sedan och som han inte haft några

problem med att lägga till historien. Bricks torra röst lät som om hon andats in ett moln av mjöl och ryckte honom bryskt ur funderingarna.

”Som du kanske vet ligger bokaffären i hörnet Köpmansgatan och Parkgatan. Som representant för Västernäs övernaturliga befolkning bör du komma med dit. Kanske kan du bidra med kunskap vi inte besitter.”

Vincents ena ögonbryn började rycka. Han rättade till den perfekta högen papper på skrivbordet, för att sedan ta upp den lilla dolken ur sin låda och föra den mellan fingrarna.

”Jag förstår.”

”Bra. Tar du dig dit på egen hand eller ska vi skicka en bil?”

”Jag möter upp där.”

Snart hade ett helt månvarv gått sedan senaste blottet, då älvorna tankade energi för att klara av att leva i en värld full av järn, och han längtade intensivt till nästa ceremoni. Väntan gjorde honom stingslig. Med samtalet sjönk hans humör till en ny bottennivå. Ögonbrynet fortsatte rycka.

Förändrade ideal och industrialiseringens tämjande av naturen hade tillfälligt pressat ut älvorna från den här världen. Vincent hade saknat den medan han levt på heltid i Feeria, hemdimensionen. Människornas sätt att styra och ställa hade han däremot inte saknat. Inte för att hans egen sort var bättre, men det som irriterade var Bricks sätt att ta för givet att om hon sa ”sitt”

så skulle han skynda sig att lyda med tungan hängande ut ur munnen. Som om stolen i RÖB var ett privilegium, och inte ett sätt för människorna att få in en fot bland de varelser de skulle utreda. En chans att få ökad förståelse, samtidigt som de föreföll klappa monstren medhårs.

”Bra”, upprepade kriminalaren och lade på utan att spilla tid på några avskedsfraser.

Vincent dängde ner luren på skrivbordet och lade händerna platt mot träskivan. Han drog ett djupt andetag, och så ett till. Lade återigen dolken i kartongen när allt han ville var att hugga fast den i träskivan, rättade till pappershögen en sista gång och reste sig. Medan han gick bort mot kroken där hans kavaj hängde sökte han i fickorna på de skraddarsyddas ljusgrå byxor han bar likt en rustning i den här världen. I hans skulle man skaka på huvudet. Där fann han ett vitt hårband som han band upp det främre lagret flätor med.

Människor brukade känna sig obekväma när de såg hans spetsiga öron.

3

Småspik till frukost

TILL MIN STORA förvåning kände jag av obalansen, som statisk elektricitet, redan när den lilla skaran var på väg ut ur sina bilar. En hade texten RÖB där det annars stod POLIS. Jag hade förstått att någon från RÖB, eller RÖV som de oftast kallades, skulle komma. Däremot hade jag inte väntat mig älvfolkets ledande figur Vincent Benedict.

Halsen drog ihop sig och det plötsliga värmepåslaget fick huden att kliä. Alla tog på sig vita plastoveraller och plasthandskar. De som var uniformerade under skyddsdräkterna började skärma av området runt Bokrummet med blå- och vitrandig tejp, medan älvan och två kvinnor närmade sig trappan.

Glasrutan skallrade som om den blev stött när Benedict knackade på, fastän han såg att jag var på väg. Jag gjorde en frustrerad gest med armarna. Älvor behövde verkligen bli av med pinnen som satt i deras välformade arslen.

Jag rös till. Minnet av hur han använt någon slags älv-mumbo-jumbo för att avbryta ett slagsmål som Rasmus, Kitty, Alicia och jag tvingats in i ett halvår tidigare kom tillbaka. Kraften som han och hans

isprinsessa till älvkompis hade utstrålat då hade skrämt vettet ur mig. Tankarna på Alicia, levande, var som en kalldusch.

”Jag kommer.”

I samma ögonblick som jag mötte blicken i älvans uttryckslösa ansikte letade sig en spindel upp längs ryggraden. De symmetriska dragen, håret som glänste likt morgonens dagg. De toppiga öronen som markerade vad han var, som om inte resten vore nog. Så var det ju älvornas grej, det fagra folket som dansade runt likt naturväsen. Fast hur intressant var det egentligen, när alla tog andan ur en?

Jag kom att tänka på boken *The Secret History* av Donna Tartt. Någonting i stil med: *And if beauty is terror ... then what is desire? ... To live. To live forever. Whatever we call beautiful, we quiver before it.*

Inte för att jag gav ett jota för vad de där världsfrånvända, elitistiska skitungarna ansett om någonting, fast i den här stunden tyckte jag ändå att karaktären som sagt det haft en viss poäng. Älvorna hade tajmat sin återkomst till den här astrala dimensionen perfekt. Den dyrkan av ungdomlighet och skönhet som var vår tids största religion tjänade dem väl och nu var de tillbaka i all sin strålande härlighet. Urk.

Diskret torkade jag händerna på baksidan av byxorna. Låset gled som tur var upp utan problem, adrenalinet hade återgått till en mer normal nivå. Älvan klev förbi mig och viskade som i förbifarten:

”Tack för senast. Handsvett?”

Värmen steg i ansiktet. Jag knyckte på nacken och ignorerade honom. Så gott det nu gick, när han gled fram som om han vore ett fartyg, dörren en smal passage och syret det omkringliggande vattnet som drogs med. Älvan följdes av en kvinna som fåktade med sin pudergrå page i vinden. Att leda RÖB var nog inte högstatus, hon såg ut att ha ätit småspik till frukost. Fast med tanke på hur de där plirande ögonen stirrade på älvans ryggtavla berodde det kanske på att han stigit in före henne. För i beundran var det inte, vilket var en frisk fläkt. Strax bakom henne kom en yngre kvinna med ett jäktat uttryck, som om hon försökte ta sig igenom en att-göra-lista på vilken nya uppgifter ständigt lades till.

”Skönt att ni kom så snabbt. Jag ha...”

Den gråhåriga polisen sträckte ut handen till hälsning och jag tappade tråden. Handslaget var bestämt, inte ett sådant där det känns som om handen smälter som vax och försvinner.

”Eva Brick, kriminalkommissarie på RÖB.” Hon placerade ett par vinröda läsglasögon som hängt runt halsen längst ut på nästippen och kikade ner i sitt block. ”Om mina anteckningar stämmer är du Eira Lindberg?” Jag nickade i bifall. ”Hur är det? Vi måste tyvärr ställa några frågor, även om jag förstår att det här måste vara obehagligt. Du kan få tala med någon senare om du är i behov.”

Något i hennes stela hållning, otåligheten med vilken hon uttalade orden, sa mig att hon gav fullständigt

fan i hur jag mådde och bara ville komma vidare. Hade hon vetat att jag var särling skulle hon inte ha frågat om jag ville träffa en psykolog, det var en förmån förbehållen människor. Åtminstone påstod Rasmus det och han var väl beläst i paranormala rättigheter, eller bristen därpå. Han hade ojat sig över rättssystemets särbehandling. Framförallt av hamnskiftare, de som kunde skifta från människoform till någon typ av djurform, den typ av *särling* jag var. Ha ha.

”Jag klarar mig.”

Vad annat kunde jag säga?

Min känsliga näsa fylldes av doften av äppelblomster och frisk luft, precis som förra gången jag träffat älvan. Den stod ut från de andras blandning av svett, cigarettrok och tvål. Det grämde mig. Han log utan värme. Nickade åt T-shirten jag bar, med trycket *Jag lever hållbart – har haft på mig denna hela veckan*.

”Vad?” sa jag.

Benedict lät den flintgrå blicken svepa över väggarna som var fyllda med böcker från golv till tak, över golvlamporna och brickborden och läshörnan. Kriminalaren sköt upp glasögonen, som genast gled ner på nästippen igen.

”Så, varför har någon hängt en kasse med ett avhugget huvud här?”

”Ingen jävla aning.”

Eva Brick såg ut att ha bitit i en omogen citron.

”Vi kanske kan använda ett vårdat språk.”

Mina käkmuskler spändes i ett stramt leende. Jag

ryckte på axlarna till svar, för att sedan skaka hand med Bricks yngre kollega som presenterade sig som Katarina Pettersson.

”Var har du placerat det?” frågade Vincent Benedict. Jag svalde. Handen for upp mot halslinningen. Rörelsen skedde automatiskt. Jag hejdade den innan jag visat svaghet och dragit fram amuletten som alltid fungerade lugnande. Älvan lyfte ena ögonbrynet. ”Inget ellakors?”

Hur ...? Ah. Naturligtvis hade Vincent Benedict noterat att jag tagit fram smycket efter bråket i våras.

”Det är en amulett.”

”Visst.”

”Kassarna är bak på kontoret”, lade jag till.

”Vi måste invänta rättsmedicin och teknikerna från Göteborg, de bör vara här tämligen snart.”

Brick noterade klockslag, plats och mina kontaktuppgifter i sitt block. Under tiden tog hennes yngre kollega mina fingeravtryck för att kunna särskilja dem från andra i Bokrummet, något jag ogillade men samtidigt insåg var oundvikligt.

”Så, du kände till offret.”

Vi avbröts av att en lång mörk kvinna som såg självsäker och koncentrerad ut och en rödlätt blek man med väskor i händerna steg in i lokalen. Båda bar vita skyddskläder. Två tekniker i likadan utstyrsel fast blå, och med lila, halvt genomskinliga plasthandskar hade varit igång med att undersöka dörrhandtaget och såg trött på varandra när de tvingades avbryta sitt arbete.

”Molly Kroon, rättsläkare.”

”Petrus Palm, assisterande rättstekniker.”

De tog på sig munskydd och vi följdes åt likt ett gäng dagisbarn på promenad bak till kontoret. Jag stod kvar intill dörren, pekade mot diskhon på andra sidan rummet.

”Där.”

Brick som hunnit ta några steg in i rummet vände sig om och gav mig en blick som om jag saknade intelligens. ”Kan du tänka dig att tända?”

Oops. Stressen skapade sprickor i min mänskliga fasad. Taklampans obarmhäftiga ljus fick mig att blinka till. För min del hade jag gärna kunnat behålla ögonen stängda. Även om jag av gammal vana bemödade mig med att ge ett så oberört intryck som möjligt vred sig mitt inre av den vidriga stanken.

Tungan växte i munnen.

4

En höna av en fjäder

KROON STUDERADE INNEHÅLLET i påsen. Det var obehagligt att Petrus Palms ögon hade slutat flacka när han tog in det som kameran dokumenterade. Kanske – förhoppningsvis – fungerade linsen som sköld. Kroon talade utan att se upp.

”Förruttnelseprocessen ser ut att ha inletts nyligen och det finns varken larver ellerflugor. Finns det sår kan spyflugorna lägga ägg minuter efter dödsögonblicket och de kan börja kläckas efter bara några timmar. I det här fallet fanns det ju som bekant det. Sår, alltså. Jag kan emellertid inte se några ägg så här vid en första anblick. Det tyder på att offret miste livet någon gång under natten; spyflugor lägger inte ägg nattetid. Kan förhoppningsvis säga mer efter att jag har undersökt huvudet närmare, men jag skulle behöva se hela kroppen.”

En sur uppstötning fyllde munnen. Jag svalde och koncentrerade mig på att andas med munnen. Eva Brick tog av sig glasögonen, klämde näsroten mellan tumme och pekfinger och tog ett tyst men djupt andetag. Älvan rörde inte en min.

”Seså, vi låter dem arbeta ifred.”

Brick schasade ut oss i butiken.

”Det stämmer, det hon berättade när hon ringde in.” Älvan knyckte på nacken åt mitt håll. Hans röst var melodisk på ett sätt som tog mig rakt ut bland hagtorn, bäckar av flytande guld och dimstråk i gryningen. ”Offret är Alicia Karlsson. Hon tjänstgjorde på Oberon Hotel. Serverade i restaurangen och baren, hoppade in där det behövdes.” Oberon. Älvornas konung, hur passande. Kanske läste älvan Shakespeare? Kanske hade han mött skalden? Hur länge älvorna levde visste ingen, annat än att det var riktigt, riktigt länge.

... then what is desire? ... To live. To live forever.

Eva Brick antecknade med rynkad panna. ”Där ser man.”

Hon fäste blicken på Benedict, som satte upp händerna i en avväpnande gest. ”Jag kände till Alicia Karlsson men ansåg att det var bäst att bekräfta identifieringen innan jag sa något.”

Till min stora lättnad gav sig rättsmedicinarna snart av, Molly Kroon med den groteska bördan i famnen. Teknikerna hade funnit lite av värde då Bokrummet inte var brottsplatsen och gick strax därefter. Vi andra återvände till kontoret och stanken som låg kvar likt ett unket minne.

”Du visste också vem offret var. Hur kommer det sig?” frågade Brick.

”Jag kände till henne sedan skoltiden.” Att Alicia även var Rasmus ex var inget jag hade lust att berätta.

Det var ju inte som om han hade något med hennes död att göra. ”Sist jag såg henne var i våras, då hon hamnade i bråk med ett gäng särlingshatande grabbar som jagade henne och skrek en massa taskiga saker om hennes val att transformeras.”

Brick bad mig beskriva killarna. Även om jag gjorde mitt bästa blev det inte mer än vaga porträtt. Jag såg på Vincent Benedict. Han sa inget om att det varit han som lugnat ner sagda grabbar. Vad gjorde han här? Vilken var hans roll egentligen?

”Färgen på blodet var speciell. Det var på grund av transformationen, antar jag?” Älvan nickade. ”Vet du något om hennes väg dit?”

Frågan var ställd till Benedict.

”Nej, jag hade ingen kontakt med henne även om hon arbetade för oss.”

Brick vände sig till mig. ”Du?”

”Jag vet bara att Alicia var en av Tidlöshetens Tempels utvalda det här året. De har en kandidat för varje månvarv, om jag inte minns fel. Hon höll på att gå igenom processen sist vi sågs.”

Människorna som var så kåta på evig ungdom att de valde att tävla om en plats för att få transformeras till så kallade halvlingar betalade ett högt pris. Sterilitet verkade följa på omvandlingen, och hur ”evig” ungdomen som erbjöds var visste egentligen ingen, bara att de som omvandlats under decenniernas lopp knappt hade åldrats.

... then what is desire? ... To live. To live forever.

Det fanns ett djupt hat mot dem också, grundat både i avundsjuka och avsky. Det höga söktrycket till Templet visade att inget av detta verkade avskräcka. Det var oklart varför älvorna hade grundat rörelsen, varför de ville transformera människor till en halvdan variant av sig själva, och hur processen gick till. Alicia hade skrivit under något slags tysthetsavtal och hade inte fått yppa ett ord.

”Så, påsen hängde på dörren till bokhandeln. Ta det från början.”

”De dagar jag har pappersarbete och annat att göra brukar jag komma några timmar innan jag öppnar så därför var jag här redan lite innan åtta.”

Jag kollade på klockan på väggen ovanför dörren, mindre än en timma sedan. Var det inte längre?

”Jag hade just träffat på Henry Hedström från Hedströmska bokhandeln. Det är bokaffären som ligger vid Rådhusplatsen. Han sa att jag borde ställa ut en soptunna så att folk inte skulle känna sådant behov av att hänga skräp på entrédörren.” Jag svalde, trycket i bröstet gjorde rösten tunn. ”Jag hann reflektera över att det luktade konstigt och att innehållet var ganska tungt innan jag öppnade och såg varför. Blev så chockad att kassarna gled mig ur händerna och när jag skulle plocka upp dem snavade jag och föll. Då ropade barberaren längre upp på gatan och frågade om något var på tok. Han lät som om han var misstänksam. Eller sur, jag vet inte. Jag skyndade mig att gå in med allt i butiken och sedan ringde jag er.”

”Varför skulle mannen, den här barberaren, ha varit sur eller misstänksam?”

”Finns ingen anledning vad jag vet. Jag har inte varit i kontakt med honom förut, bara sett honom på håll.”

”Varför gick du in med kassarna? Det hade varit smartare att inte vidröra dem och eventuell teknisk bevisning.”

”Vanliga medborgare kanske inte tänker som en polis?” Min ton var aggressiv och Eva Bricks ögon smalnade. ”Jag ville inte stå kvar där som ett fån, okej? Och jag kunde ju inte bara lämna allt där ute.”

Jag hade inte velat dra uppmärksamhet till min person, men det iddes jag inte förklara. Brick skulle inte förstå, utan skulle garanterat göra en höna av en fjäder, som Rasmus skulle sagt.

”Har du någon aning om var resten av kroppen skulle kunna tänkas vara?”

Jag drog en hand över pannan och blev fuktig på handryggen. ”Hur skulle jag kunna ha det? Mördaren måste väl vara någon sjuk jävel som hatar särlingar eller transformerade och kanske blev inspirerad av mitt halloweenpynt. Tyckte det passade in, liksom?” Kriminalarens blick sa mig att hon inte uppskattade mina försök till detektivarbete. ”Det måste ha hamnat här av en slump, helt enkelt.”

”Efter trettio år i yrket har jag slutat tro på slumpen. Med tanke på att huvudet har avlägsnats från kroppen, och från brottsplatsen, och sedan lämnats vid din bokhandel inpackat i en plastkasse som stoppats i en av

Bokrummets papperspåsar, känner jag mig inte benägen att ändra åsikt.”

Jag var böjd att hålla med henne.

Brick grillade mig en stund till. Hur var Alicia som person? Vilka var hennes vänner? Ovänner? Jag visste inte, och fortsatte repetera att eftersom jag egentligen inte kände henne kunde jag inte ge mer utförlig information. Jag fortsatte titta om Rasmus och deras icke-relation; det var så jag såg den. Det var nästan ett halvår sedan de gjort slut, då Alicia kommit fram till att hon inte längre ville ha en mänsklig pojkvän. Efter att ha tagit namnet på barberarens butik och Henry och hans bokaffär lät sig Eva Brick äntligen nöjas.

Vincent Benedict började se otålig ut precis när jag hörde glasrutan på ytterdörren rassla till. Rasmus hade anlänt. Ljudet verkade inte ha nått kriminalaren här inne på kontoret, men älvan såg på mig, med ett av de perfekta jäkla ögonbrynen höjt i en fråga.

5

Nummer tretton. Grattis.

BENEDICT MÅSTE HA förstått att jag var särpling redan i våras; min doft skiljde sig från människornas, rytmen av mina hjärtslag var långsammare, värmen pulserade kring mig. Brick å andra sidan, verkade vara övertygad om att jag, som bodde mitt i stan och drev en egen rörelse, måste vara människa. Det borde vara något slags regelbrott av polisen att inte kontrollera hur det låg till.

Jag låtsades inte höra knackningarna.

”Det är någon vid dörren”, sa Vincent.

Varför han spelade med förstod jag inte.

”Det måste vara Rasmus, min kompis. Jag ringde honom i chocken. Kan han komma in?”

”Visst, släpp in honom, vi är ändå färdiga för stunden. Om du inte har fler frågor?”

Eva Brick vände sig mot Benedict som skakade på huvudet.

”Vi kommer behöva tala med dig igen. Prata inte bredvid mun tills dess. Vi måste ha hunnit meddela familjen innan media får nys om saken.”

När vi kom ut i butiken insåg jag att Rasmus hade fått sällskap vid dörren. Nyfikna som lockats dit av

polistejpen och av de uniformerade poliserna som sökte av kvarteret trängdes utanför och försökte kika in. STÄNGT-skylden fick vara kvar. Till folkhopens besvikelse kommenterade Eva Brick inte vad som hänt. Rasmus och Vincent nickade åt varann, de hade ju också träffats, då i våras.

Strax innan RÖB:arna kom fram till sina bilar vände sig Vincent Benedict om.

”På återseende, *lynx-garou*.”

Leendet som följde fick mig att tänka på ett citat av John Ray, en botaniker och präst som levte på sextonhundratalet.

Skönhet är makt; ett leende är dess svärd.

ÄLVAN FÖRSVANN IN i sitt vrålåk. Spindeln som krälat runt sedan han steg in i Bokrummet hade förökat sig och avkommorna sprang över kroppen.

”Impad?” frågade Rasmus och nickade mot bilen.

Jag viftade bort frågan med ena handen och strök lösa hårslingor bakom öronen med andra. Vinden ven mellan huskropparna.

”Pah. Fallosförstärkare i brist på ansiktsbehåring.” Rasmus lät som om han svalt en handfull av spindlarna. ”Men Jeremy och gänget i Top Gear, eller Grand Tour eller vad de nu kallar sig, skulle garanterat ha varit nöjda över att han kör brittiskt.”

”Vad var det i den där påsen som hängde på dörren?” frågade mannen som tidigare undrat om något var på

tok, barberaren. Med ens blev jag väldigt medveten om folksamlingen. ”Är det den saken gäller?”

”Vadå för påse?” hördes det från flera håll.

Jagsvarade inte. Barberaren gick på om kassen tills jag ville slänga en över huvudet på honom. Folksamlingen gav sig heller inte.

”Polisen? Varför?”

”Det var för fan RÖV, såg du inte?”

”Dragit på sig polisen, minsann. Och den där älvan? Vad har du nu ställt till med?”

Djungeltrumman hade nått Henry Hedström, den rättlika bokhandlaren.

”Var det i själva verket du som gick förbi Bokrummet och lämnade en hälsning, Henry?” frågade jag.

Han mörknade i uppsynen och skakade på huvudet åt närmsta person. Om det inte ansetts okultiverat skulle han nog ha ritat ringar i luften intill tinningen. Jag mimade åt Brick & co som ännu inte hunnit åka sin väg, att både Henry och barberaren var här. Jag hoppades att de förstod.

Sedan höll jag upp händerna med handflatorna utåt, samtidigt som jag förklarade att jag inte fick säga något. Scott Sörensson som drev en hipp klädbutik längre ner på gatan var en i folkhopen som jag kände närmare. Tydligen märkte han att jag var stressad, för han vände sig till klungan.

”Är det något som gäller allmänheten kommer vi alla att få reda på det tids nog, eller hur? Kom igen, släpp förbi dem nu.”

Jag gav honom ett tacksamt ögonkast som han besvarade med en kort nickning. Utan att säga något mer trängde vi oss igenom den surrande gruppen nyfikna.

”FRUKOSTFIKA?” FRÅGADE JAG.

Rasmus nickade och log stort. Runt Rådhusplatsen, eller Galgbacken som den också kallades eftersom det var här man avrättat brottslingar, fanns flera ställen att välja mellan. Valet föll på Kafé Havsbris och deras gigantiska frukostar. Axlarna sjönk bara vi kom innaför dörrarna. Ett skelett med svart genomskinlig slöja och svarta spetshandskar hälsade oss välkomna. Evert Taube spelades på låg volym, kyldiskar brummade och levande ljus brann inuti mini-pumpor på borden. Henrys avsmak för kulturell import delades inte av Havsbrisen.

Ah, det var skönt att ta av sig jackan. Rasmus kollade in T-shirten med ett stort flin.

”Ny?”

”Jepp. *You like?*”

Han gjorde tummen upp. Här stod vi och låtsades prata om tröjor.

”Alltid”, sa han samtidigt som han gjorde den universella gesten för vit lögn.

”Ha ha.”

Det sög till i magen. Efter dagens händelser framstod Rasmus livsspänn som ännu kortare än vanligt. Nu hade ett annat liv släckts, ett som hade förväntats

bli mycket längre än min mänskliga väns. Jag ruskade på mig som för att bli kvitt illamåendet som välldes upp. Rasmus såg på mig samtidigt som han tog vårt nummer målat på den (inofficiella) bohusslänska flaggan av trä i ljusblått, mörkblått och rött. Himlen och havet och graniten.

Nummer tretton. Grattis.

Vi satte oss nära ett av fönstren som vette mot gatan. Rasmus hängde jackan över stolsryggen och när han drog huvtröjan över huvudet blev det rostbruna håret, som varit ett virrvarr redan efter cyklingen i vinden, elektriskt. Jag följde hans blick ut mot torget, där det hade börjat regna. Han trummade med fingrarna mot bordet. Rörelsen gjorde att jag fick syn på rivmärken som lystes illröda mot hans bleka hud på överarmen. Trots att jag var ett rovdjur i min andra form kändes det ända ner i tårna. När han uppfattade min blick gjorde han ett misslyckat försök att dölja dem.

”Vad har hänt?”

”Äh, ingenting, några skråmor bara.”

Jag pressade honom inte men undrade varför han såg så skuldmedveten ut. Vi satt tysta i väntan på beställningarna, båda i tankar. Mjölkskummaren pyste, jag hoppades det var min cappuccino som bryggdes av kafébiträdet i svart midjeförkläde och T-shirten med trycket *Lägg vardagsstressen på is – ta en fika på Kafé Havsbris*. Biträdet ropade ut nummer tretton sekunden senare, med en längtansfull blick mot min vän. Rasmus gjorde utan att inse det killens dag då han

hämtade brickan. Luften var mättad av doften av rosta-
de kaffebönor, banankaka och pumpapaj och utanför
vräkte nu regnet ner mot rutan som om en jätte sving-
ade ett enormt björkris. Hösten levererade.

”Okej, så något om en påse vid Bokrummet?”

”Ja, det hängde en Bokrummet-kasse med en hop-
knuten Hemköpspåse inuti på dörrhandtaget när jag
kom imorse.” Det fanns inget sätt att linda in det på.
”Det låg ett avhugget huvud i.”

Rasmus adamsäpple tog en tur som kunnat konkur-
rera med den värsta åkattraktionen på Fairyland, nöj-
esparken strax utanför Göteborg som var en del i det
mini-imperium som Älvkust AB byggt upp.

”Vad är det du ... Va?” Tanken på det jag ännu inte
berättat fick pulsen att öka. Hur skulle jag börja? ”Eira?
Säg något, snälla. Tror aldrig du varit tyst så länge.”

”Huvudet ...” Nej, inte bra. ”Det var inte vem som
helst. Det var någon vi kände. Rasmus ... det var Alicia.”

Jag blåste ut luft genom munnen och sjönk ihop.
Hans ögon smalnade av i en oförstående min. Knogarna
på händerna som höll i temuggen vitnade.

”Alicia?”

Blodet försvann från hans ansikte, och de klarblå
ögonen blev en nyans mörkare när de fylldes av tårar.
Jag värmdde mina händer på koppen och önskade mig
hundra mil bort.

”Jag är ledsen. Jag vet inte vad jag ska säga.”

Rasmus reste sig hastigt och stegade iväg mot toalet-
ten. Jag bet i den varma smörgåsen men trots att jag var

hungrig var det svårt att svälja. En fluga hade vaknat och surrade runt bordet som för att retas.

När Rasmus återkom var han röd runt ögonen. Efter att ha dragit ett djupt andetag sa han med tunn röst:

”Varför Alicia? Och varför dra in Bokrummet och dig?”

6

Skiter björnen i skogen?

”JAG FATTAR DET inte. Alicia och jag pratade knappt, speciellt inte sedan hon blivit älva. Jag tyckte hon blev lite högdragen efter transformationen.”

Ännu mer högdragen, alltså. Rasmus satt tyst så länge att jag trodde att han tagit illa upp. Precis när jag skulle ursäkta mig började han tala.

”Jag gick på Warg-Klo Klubb igår med en från skolan, Markus. Där träffade jag på Alicia.”

”Du träffade henne igår!” Rasmus nickade och såg ner i bordet. ”Hade det inte varit mer naturligt för henne att gå på älvklubb istället för på varulvarnas hak?”

”Jo, det kan man ju tycka. Fast jag vet inte om livet blev som hon hade tänkt, kanske trivdes hon inte med sina nya fränder. Hur som helst så svassade hon runt och låtsades inte om mig. Jag tyckte hon betedde sig barnsligt och sa det till henne. Då gick hon igång. Hon var älva nu, i princip odödlig, skulle samla på sig så mycket livserfarenhet att barnslig inte ens fanns på kartan. Du vet hur hon kan vara.” Han drog in luft och fortsatte med kvävd stämma. ”Kunde vara. Hon var ju en dramaqueen, så jag borde ha anat att hon skulle ställa till med en scen.”

”Herregud Rasmus. Var det någon som såg er?”

”Skiter björnen i skogen? Det är klart att det var, stället var packat. Markus var visserligen på toa, så han missade hela härligheten.”

”Vad hände sedan då? Var hon med någon särskild?”

Han ryckte på axlarna. ”Såg henne inte efter det. Jag var inte längre på humör och ville hem.” Vi satt tysta en stund. ”Herregud, jag kan inte fatta att någon har ... Fy fan.”

Tårar välldes upp i de mörkblå ögonen igen.

”Undra om Alicias transformation har någonting med hennes död att göra?” sa jag. ”Det där särulingshatande gänget i våras ...”

”Jag tänkte också på det, men att gå från rasistiska kommentarer och att puckla på någon till att halshugga personen är ett ganska stort steg.”

Jag nickade i medhåll. Medan jag kämpade med att tugga i mig det sista av toasten rullade Rasmus ihop ett inredningsmagasin som någon lämnat kvar på grannbordet. *Bam*. Tidningen slog mot bordsytan så plötsligt att jag ryckte till och spillde cappuccino på handen. Flugan skulle inte surra runt fler bakverk.

”Oj, förlåt, det var inte meningen.”

”Det är lugnt.”

Men adrenalinet sköt ut. Huden brände där det heta kaffet landat. Rasmus reste sig, vi var färdiga med fiket. Hans händer var hårt knutna längsmed sidorna. Ute fortsatte regnet att ösa ner men det verkade inte längre komma från sidan. Han suckade. Skakade på huvudet.

”För lite vind för surf?”

”Prognosen var osäker. Fan. Skulle verkligen behövt komma ut lite. Fast morsan ville att jag skulle skruva ihop någon hylla hon köpt och fått hemkörd. Punkar det ur helt får jag väl greja med den.”

Hans jäkla morsa, hon hade väl ramlat på den gamla i fyllan. Hon klickade hem grejer, och sedan fick Rasmus fixa. En kastby tog tag i kaféets dörr när jag öppnade och vi skyndade oss att slänga igen den efter oss. Jag försökte gömma mig under Rasmus luva – briljant idé – då jag såg hur hans fina drag drogs ihop i en grimas. Jag höjde blicken. En taggig krok av saknad hakade sig fast i hjärttrakten. En klarröd Saab 9-5 kombi modell äldre med fåktande vindrutetorkare rullade förbi på andra sidan torget och plötsligt var det inte bara regnet jag dränktes i. Minnesbilderna från sju år tidigare dök upp och gjorde det svårt att andas.

Huset som mina adoptivföräldrar och jag bott i sedan vi flyttat från Göteborg till Västernäs hade luktat av det enris mamma plockat in för att hänga stickade rödsvarta fåglar som julpynt i. Att som nittonåring bo med föräldrarna sög fett, men mammas omsorg om mysfaktorn och att hon alltid tog naturen hem till oss skulle jag sakna när jag väl fick tummen ur arslet och flyttade. Telefonen ringde precis när jag tog ut juicepaketet ur kylan den där dagen. Jag svor till och ställde ifrån mig det. Törsten rev i strupen efter en utflykt till skogen, jag hade njutit av kylan mot tassar och nos och varit ute länge. Jag torkade svetten ur pannan innan

den rann ner i ögonen och puttade igen kylskåpsdörren med foten.

”Hej, Eira här.”

”Eira Lindberg?”

”Ja.”

En röst pratade på men jag kunde inte ta in orden. Fingrarna kramade om luren så hårt att det knakade i plasten men jag kunde inte lösgöra handen. Det var som om den tillhörde någon annan.

Utan att veta vad jag sagt, eller om jag ens hade svarat, lade jag på och gled ner längs skåpet bredvid kylen. Glömde bort att dricka. Senare, jag hade ingen aning om hur lång tid som passerat, fann Rasmus mig, fortfarande i den positionen. En onykter förare i motsatt körbanan hade förlorat kontrollen över sin bil i vinterväglaget och frontalkrockat med vår röda Saab 9-5 kombi. Mamma och pappa hade inte haft en chans. Utan Rasmus vet jag inte vad det skulle ha blivit av mig. Med sin välvilja och sitt tålamod fick han mig på rätt köl igen.

Jag köpte lägenheten med en del av de pengar jag ärvt och tjänat på försäljningen av villan och firman. Tog universitetspoäng i litteraturvetenskap, kulturvetenskap med inriktning på bokens historia, företagsekonomi, entreprenörskap och marknadsföring. För två år sedan fick jag kontrakt på lokalen i sekelskiftesvillan, som tidigare bland annat inrymt en leksaksbutik, en massagestudio och en souvenirbutik, och startade Bokrummet. Jag hade inte ångrat mig en sekund. Även

om kapitalet från mina föräldrar var en skön buffert, kämpade jag verkligen på en hård marknad för att bokhandeln skulle gå med vinst. Hade mina föräldrar levt idag, skulle de ha varit stolta över mina val, det var jag säker på. Även om särskilt mamma skulle ha velat att jag omfamnade min såringsnatur lite mer; hon hade varit rädd att deras mänsklighet gjort mig ovillig att vara mig själv fullt ut.

Att bokhandeln nu för alltid var befläckad med ond bråd död kändes som ett slag under bältet. Sekunden senare fick jag dåligt samvete för att jag kunde tänka på mig själv i den här situationen.

”Tack för att du kom.”

Rasmus sprack upp i ett leende som visade smilgroppen på vänster kind.

”Äh. När som helst, det vet du.”

”Jag behöver komma ut i skogen. Bokrummet får vara stängt tills vidare.” En klump i halsen gjorde sig påmind och jag svalde. ”Måste hem och byta kläder.”

”Trotsa regnet?”

Jag nickade samtidigt som jag strök det blöta håret ur pannan.

”Ta det försiktigt.”

”Jag klarar mig.”

Han nickade och fällde ut armarna. Jag steg in i kramen. Älskade att dra in hans doft, höra hans hjärta slå. Utöver skogen var han min fristad, som den äldre bror jag aldrig haft men alltid önskat mig.

7

Oförskämt, beklämt, upphängt, bakvänt

NÄR JAG KORSAD E den smala tvärgata Kafé Havsbris låg på drogs min blick först till Rådhuset där kommunpolitikerna huserade och sedan till byggnaden mittemot.

Oberon Hotel såg ut som om det tog emot stadsbor i krinolin och cylinderhatt, jackett och väst när de anlände med häst och vagn eller ångbåt för att andas havsluft och ta friska bad. Den mjuka belysningen fick koppartaket, den milt gula träfasaden med sina stora fönster inramade av beige trälistor och gröna fönsterkarmar, de vackert snickrade vita balkongerna och punschverandan som sträckte sig längsmed hela framsidan på hotellet att glimra likt juveler i regnet.

Byggnaden hade uppförts av Västernäs största fiskeexportfirmas ägare John Arfvidsson på sent 1800-tal, precis innan den sista stora sillperioden upphörde, och hade varit hans privata residens. De flesta fastigheter runt torget var från samma tid. För några av dem låg glansdagarna tydligt i det förgångna medan andra fortfarande stod lika stolta som någonsin i det förflutna; ett töntigt ordenssällskap hade till och med en stor flagga som smattrade argt i vindbyarna, fäst på en stång

ut från huskroppen. *Sine Pestes*. Det lät lagom pom-pöst. Med en rysning vände jag torget ryggen.

Regnet hade tagit sig innanför kläderna när jag äntligen kom fram till Kanalvägen sju. De gråvita lägenhetshusen som låg omlott på den bergiga höjden var nybyggda när jag flyttade in, men var uppförda i traditionell stil för att passa in och hade stora balkonger och vacker utsikt över kanalen eller hamninloppet. Jag älskade att bo här.

Jag sprang upp de tre våningarna till översta planet där min lägenhet låg. Trapphuset luktade kanel och ingefära och jag drog in de rogivande dofterna. Snabbt av med det våta och på med regnställ över torra springkläder. Mobilen ringde när jag stod och kämpade med Fjällrävenrygsäcken. Eftersom jag varit så fokuserad på att komma iväg skvatt jag till av den höga signalen. Som ett jäkla bytesdjur.

Dolt nummer, kanske var det Eva Brick som ville höra min ljuva stämma igen?

”Hej!” En främmande mansröst. ”Christer Ellertsson här, jag ringer från Västernäs-Nytt. Jag hoppades få byta några ord med dig angående incidenten vid Bokrummet tidigare imorse.”

Shit, var det redan ute?

”Jag har inget att säga. Är det något du undrar får du höra av dig till polisen.”

”Allmänheten har både ett intresse av och rätt att få veta vad det handlar om. Om RÖB spärrat av en lokal nära din, hade du då inte velat få reda på vad som försig-

gick?” Han gav mig aldrig möjlighet att svara. ”Vi ger dig en chans att berätta din sida av saken innan någon kan lägga ord i din mun. Samtidigt kan Västernäsborna känna sig trygga med att inget undanhålls dem.”

”Du menar att om det varit ordinarie polis och inte RÖB, så hade situationen sett annorlunda ut.” Ilskan bubblade upp och fick mig att bita ihop käkarna. Journalisten försäkrade att det inte varit så han menat. Jag ångrade att jag öppnat upp för diskussion. ”Som jag sa får du ringa polisen. RÖB.”

”Men eftersom d...”

Där tryckte jag på den röda telefonsymbolen.

De ihärdiga vattendropparna stack mig i ansiktet. När jag kom ut på cykelbanan intill bilvägen som ledde norrut pressade jag på, hatade känslan av att dra in gift i lungorna. Man kunde ta sig ut till havet via innerstaden, runda näset och komma in i skogarna därifrån. Men på den sträckan fick man alltid sicksacka mellan shoppare och motionärer så jag svalde protesterna tillsammans med avgaserna.

Jag skyndade mig igenom kvarteret Varvet, döpt i folkmun efter båtvarvet som varit Västernäs största arbetsgivare genom åren utöver Älvkust AB och Arfvidssons Fisk som låg längst ut i industrihamnen. Även om varvet flyttat till Estland för att dra ner på tillverkningskostnaderna i en ytterst konjunkturberoende bransch, hade namnet på stadsdelen som vuxit upp runtomkring blivit kvar. Hyreslägenheter blandades med radhus och villor inklädda i eternitplattor som

mörknat alltmer genom åren. Med lite målarfärg och trädgårdsskötsel hade området kunnat leva upp, men varken orken eller pengarna fanns nog där.

Det karakteristiska M:et lyste likt en gul mask ovan den röda skylten vid det trista shoppingcentret på andra sidan bilvägen. På den här sidan låg det ännu mer deprimerande Österskog, varulvarnas tillhåll. Tillsammans med Varvet utgjorde det Västernäs sämsta bostadsområden. Järnvägen tog numera bara godstrafik, hur nu det gick ihop med miljömålen, och ett ankommande godståg på väg till hamnen fick marken att gunga och öronen att ringa.

Tankarna gick till Idun medan jag väntade på att få korsa järnvägsövergången. Österskog var hennes hem och på samma gång ett slags fängelse för den läshungliga varulvsvalpen. Flocken höll sig för sig själv, och områdets skola hade inga resurser att tala om. Kaotisk förvaring, snarare än kunskapscentrum. Den välbekanta ilskan och vanmakten gjorde sig påmind men jag hade inte energi för dem idag. Bommen for upp och jag var iväg.

Regnet fortsatte piska. Jag fortsatte trampa.

Fönstergluggarna i Österskogs hyreshus var svarta hål som sög åt sig all energi. Deras tysta skrik fick mig att titta bort.

Jag passerade skylten som varnade människor för lösdrivande hamnskiftare – fast med lite finare ord – och svängde in på en knastrande grusstig som jag följde några kilometer.

De östra skogarna var, i motsats till bostadskvarteret Österskog, ett fyrverkeri av färger även om lövkronorna hade tunnats ut sedan jag var här sist. Inte ens det blöta vädret kunde dämpa min entusiasm.

Det pirrade till av förväntan när jag såg gläntan. Månen skulle veta att jag behövde det här. Jag ställde ifrån mig cykeln mot en stam. Sannolikheten för att någon skulle snubbla över den en sådan här dag och dessutom bestämma sig för att ta den var ungefär lika stor som att ett avhugget huvud skulle hamna på Bokrummets dörr.

Var beredd på allt hade blivit mitt nya motto. Jag låste cykeln.

Med ett djupt andetag drog jag in lukten av multna löv och blöta växter, smakade på regnet som förhöjde alla dofter och landade på min utsträckta tunga. Snart stod jag naken. Vätan svepte in mig i sin kalla dräkt. Jag sträckte ut armarna och lyfte huvudet mot himlen.

Regnet slutade lika plötsligt som det börjat, och gapskrattet bubblade upp som från ingenstans. Hur jag måste se ut där jag hoppade runt naken. Sedan gick tankarna till förmiddagens händelser och skrattet dog ut.

Jag skulle precis gömma Kånken med de nedstoppade kläderna under den vanliga stenen när ett litet huvud iklätt en grå stickad mössa kikade fram.

”*Hvad ertu að gera?*”

”Oj! Hej.”

”Fy skäms. Pyssla, pyssla, var vättes syssla.”

Uttalet var mjukt och rullande, ansiktsuttrycket trumpet.

”Störde jag dig?” Vätten rundade stenen, med ett fast tag om hängslena som höll upp de bruna byxorna. Jag hade dålig koll på småbarn men jag föreställde mig att vätten var i storleksordning som en ett- eller två-åring. Samtidigt som han puffade upp sig drog han ut hängslena från kroppen några gånger. Mitt leende var tillbaka. Han smackade med läpparna och mumlade något ohörbart. ”Vad?” undrade jag.

Första gången jag stött på ett annat väsen när jag varit naken hade jag försökt skyla mig, tills jag insåg hur ointresserade de var av om jag bar kläder eller inte. För en utomstående skulle scenen te sig bisarr, vare sig de kunde se vätten eller inte. Jag hade alltid varit medveten om långt fler varelser än Rasmus, eller Kitty för den delen. Jag antog att jag såg igenom varelsernas bländverk på samma sätt som jag kände av älvor.

”Du skulle till att lägga ränseln rakt på mitt bo. Oförskämt, beklämt, upphängt, bakvänt. Det säger jag dig bara. Så gör man inte.”

Jag bad om ursäkt, förklarade att jag alltid brukade använda stenen för det syftet när jag sprang. Ifall han byggt bo där fick jag hitta ett nytt ställe. Vätten såg fortfarande inte nöjd ut så jag rotade fram ett digestivekex ur packningen.

”Glöm inte att rengöra tänderna efteråt.” Jag drog pekfingret över mina. ”Med vatten. Kexen är inte bra för dem.” Raffinerat socker kunde nog vara lika skadligt

för skogsfolk som för hästar och andra djur. ”Och är min väska tömd när jag kommer tillbaka vet jag vem som varit framme.”

Jag hötte med fingret.

”Stjåla som en simpel tjuv. Du förödmjucar hela min slåkt, sa hönan till ägget den klåckt.”

8

Lockade och pockade

DET SISTA JAG såg innan den gråbruna figuren försvann bakom stenen var hur han tog ett bett på det i hans näve enorma kexet med stängda ögon och ett saligt uttryck i det näpna ansiktet. Han skulle ha gått bra ihop med min granne, kakmonstret Anna-Britta. Huden pirrade. I en smidig rörelse sprang jag upp i luften. En tyst explosion av värme och vibrationer och när jag landade stod jag på fyra ben.

Jag krummade ryggen och gav till ett väsande. Skogen sjöd av liv. Ingen kunde missta iveren i mina steg. Våt bark och svamp, de nerfallna löven, barrträdens karaktäristiska arom – som lo slogs jag varje gång av kraften i dofterna. Här behövde jag inte förstå mig. Här var jag fri.

Med öronen spända och pälstofsarna rakt upp läste jag av omgivningen från en mossbeklädd stenbumbling. Två kråkor tjattrade ovanför huvudet, och en tredje fågel vässade näbben mot en gren. Knöliga ekkvistar med löv som gulbruna utropstecken låg överallt på marken; de träden var extra känsliga för västkustens kraftiga vindar. Lyckligtvis uppfattade jag färger på samma sätt

som i människoform. De olika trädkronorna såg ut att brinna i nyanser av brunt, grönt, gyllengult och blodrött mot den grå himlen som skymtade mellan grenverken. Hårkuddarna på mina bulliga tassar skyddade mot kylan som steg från den fuktiga marken, som var hal av förmultnade växtrester. För att få fäste spände jag ut klorna och lät musklerna arbeta när jag i hög fart trängde djupare in i skogen. Prasslet av smådjur som skyndade ur min väg fick det att spritta i kroppen.

Mitt drottningadöme.

I ren glädje hoppade jag upp mot ett fallande löv, snurrade runt i en sidokullerbytta och tryckte ner tassarna i myllan. Efter att ha lagt mig till rätta slickade jag frambenen en stund. Med ett lodjursgrin lyfte jag på tassarna för att se om jag övermannat det fasansfulla bladet. Där fanns bara ett gytter av växter i olika stadier av nedbrytning.

Nåja, jag var ändå skogens drottning.

Som alla lodjur trivdes jag på höjder; det gav överblick. Innan jag nådde krönet på den branta bergssidan jag valt att springa till stannade jag vid en martall som böjde sina knotiga fingrar i hälsning. Jag lät grovheten och ojämnheterna i barken massera och klia mig. Det spinnande ljudet kom djupt inifrån.

När jag var nöjd tog jag den sista biten tills jag kunde se över trädtopparna i alla riktningar. Övergången mellan det grå havet i horisonten och himlen var diffus. Stadskyrkans spira, den enda kvarvarande väderkvarnen och Tidlöshetens Tempels kupol syntes som tre

landmärken över Västernäs. Järnvägsspåret påminde om en bronsfärgad larv som ålade sig fram genom landskapet, för att strax innan hamnen dela sig i flera likt en månghövdad hydra. Österskog dominerades av de mörkgrå hustaken, långt från havet men nära skogen. Jag undrade om de styrande i det så kallade Templet hade haft något emot att Alicia övergav dem till förmån för arbete på Oberon Hotel? Vindheims och Tempelts älvor var två skilda fraktioner, om jag förstätt saken rätt.

Jag skulle just slicka av lite av vätan i pälsen när jag såg en rörelse en bit nedanför klippavsatsen. Hare? Jag följde åsen neråt, trampade med lätta steg för att inte skrämma iväg bytet. När jag var på platt mark sneddade jag runt snåren i en vid cirkel i motsatt riktning från vinden. Stannade bara för att själv vädra. Synen och hörseln var mina närmsta allierade under jakt. När jag inte kunde komma tillräckligt nära förlitade jag mig på luktsinnet. Jag vädrade, blev säker. En hares varmblodiga doft retade nosen.

Jag lade mig tätt in på vegetationen. Villebrådet satt en bit in bland träden och mumsade på någonting, med öronen på helspänn. Bröstkorgen hävde sig upp och ner i snabb takt. Hade det varit ett rådjur skulle jag ha siktat in mig på strupen, mitt bett skulle då ha lämnat två små hål efter sig. Tidigare hade det skapat en myt om att lodjur var som vampyrer, att de drack från bytets strupe. I själva verket trycker vi ihop djurets struphuvud tills det kvävs. Men med ett så här litet djur

var det ett bett i nacken som gällde. Föreställningen om lodjur som vampyrer behövde således inte återuppstå. Bra. Människor kunde få för sig vad som helst.

När jag bedömde att jag var tillräckligt nära spände jag kroppen och sköt iväg. Mitt i språnget dök en bekant men ovälkommen doft upp från ett av träden. Den överrumplade mig fullständigt. Förlusten av fokus innebar att haren hann sätta av i en kanonkulas hastighet. Lukten av dess fruktan drev på jaktinstinkten. *Beslutsångest*. Haren fick det försprång den behövde och jag lät den löpa. Vände tillbaka till trädet lite tröttare än innan urladdningen. Jag nosade längsmed stammen och gav ifrån mig ett fräsande. Det var som jag trott. Vincent Benedict.

Spåret fortsatte norrut. Älvan måste ha kommit från den del som låg närmast kustbandet och deras kojby Vindheim, för att sedan passera strax utanför ulvarnas territorium. Men vart hade han varit på väg? Räckte inte byns omkringliggande mark till för älvornas stora egon? Hur långt hade jag sprungit egentligen? Jag kände inte igen mig. Rökdoft spred sig med den lätta brisen. Det kunde väl inte vara de som eldade i kojorna? Fast vad visste jag om Vindheim? Absolut ingenting.

Av någon anledning störde älvans lukt mig. Jag måste få veta. Doftavtrycket var svagt och försvann ofta, fick mig att irra hit och dit. När jag följt det norrut en bra bit längre än vad jag normalt sett sprang mynnade skogen ut i en stor öppning. I mitten stod ett träd med en smal stam som sträckte sina många skelettlik-

nande grenar mot himlen. Med tanke på dess taggar och de små röda höstbären var jag ganska säker på att det var hagtorn. Bakom trädet sluttade gläntan ner mot ett vattendrag som såg hotfullt ut i det här vädret. Ruvande, i väntan på något, eller någon, att sluka.

Var det här älvfolket samlades för att utföra sin skogsdans under dimhöljda nätter och gryningar? Den som fick människor att förlora sig i galenskap och skapade ringar som gjorde folk sjuka om de steg in i dem. Jag svepte med blicken. Stannade framför det taggiga trädet, nosade och fortsatte mot en ek längre bort. Där var spåret igen. Solljus och kall äppelcidar. Vincent Benedict verkade ha lutat sig mot stammen, även om doften av andra älvor också gjorde sig påmind.

Nedanför låg sjön. Ytan målade en krusig bild av de omkringliggande kala träden och himlen. Näckrosblad flöt på ytan. Jag förstod inte varför jag till en början tyckt att vattendraget känts främmande och obehagligt. Det var vackert, och utstrålade ett lugn. Den slingrande dimslöjan viskade till mig. Lockade och pockade. Fick blodet att sjuda i ådrorna och brisen att sjunga de vackraste melodier.

Vackra lockande melodier? Det här var fel. Hur kunde det skrämmande plötsligt vara inbjudande? Näcken for genom tankarna, men det var ju löjligt. Trots det klämde en järnhandske åt lungorna. Jag visade tänderna i ett väsande. Backade, vände om och rusade uppför slänten.

När hade jag tagit mig nedför den?

Även om näcken inte var inblandad var det något som inte stämde. Jag rundade eken och hagtornen, sprintade över dungen. Fortsatte, fort, fort. Darrande av ansträngning kom jag fram till stället där jag lämnat cykel och ryggsäck. Metamorfosen tillbaka till människohamn gjorde mig illamående; skiftandet tog mycket energi. Jag proppade i mig några energikakor och digestivekex, tackade vännen i tankarna för att han låtit min packning vara och drack girigt apelsinjuicen jag haft med för att höja blodsockret.

Cykelfärden hem fick benen att skaka. Tyvärr hade jag ingen annan att skylla på än mig själv för att jag gått miste om bytet.

9

En väldigt komplicerad pik

”NEJ DIN LILLA surfnörd, flytta på dig”, sa jag och knuffade med ena handen undan etthundraåttiosju centimeter Rasmus som var på väg in i vardagsrummet. I andra handen höll jag en smoothie, i väntan på mid-dagen. ”Och stäng av Spotify.”

En tidig First Aid Kit på för hög volym spelades för ögonblicket. Något om en luffare som är en hamnskif-tare som någon vill se springa. Jag ställde ner fruktdrin-ken på soffbordet och slängde mig framåt i en vig rörel-se, som emellertid hämmades av den lodjursmönstrade morgonrock jag satt på mig efter en välbehövlig dusch. Jag landade i ena hörnet av soffan i en hög med färggla-da kuddar. Vi tävlade alltid om att sitta i hörnet med tillhörande schäslong, även om det borde vara jag som bestämde i mitt eget hem.

Vinden hade kommit tillbaka efter regnet. Rasmus hade fått surfa och jag springa, en respit från verklig-heten i några timmar innan mörkret fallit. Saltvattnet hade fått Rasmus mörka lockar att stelna i något som mest liknade en uppochnervänd skål. Jag fnissade till, men tystnade ögonblicket därefter. När mina föräld-rar gick bort hade sorgen varit en tsunami. Nu, med

Alicia, liknade den mer ett vågskvalp. Ändå var förloppet snarlikt. Ena stunden var jag sorgtyngd, för att i nästa skratta, som om verkligheten inte riktigt hunnit ifatt. Sedan drabbades jag av en nästan fysisk smärta i mellangärdet när minnesbilderna kom över mig igen.

”Hey. Det där är fusk. Är man världens starkaste måste man också vara världens snällaste”, sa Rasmus och stängde appen och Marshall-högtalaren som stod i bokhyllan.

”Aow.”

Rasmus hade kastat sig över mig och jag fick trycka undan honom. Lukten av våtdräkt fyllde rummet. Trots att den var motbjudande hade jag kommit att älska den; den innebar en lycklig och nöjd Rasmus. I ungefär en halv dag, innan surfsuget satte in igen. Det glädde mig att han lyckats förtränga Alicias öde om så bara för en stund.

Alicia. De dystra tankarna överföll mig och jag vände blicken mot fönstren och balkongdörren. Till en början såg jag bara våra reflektioner och de levande ljusen jag gått med på att tända för mysfaktorns skull. Snart zoomade jag ut. Stormen hade kommit och gått och sikten hade klarnat, även om saltet på rutorna var som att se genom ett grådassigt filter på mobilen. Ljuset från gatlamporna förde tankarna till ett dimmigt London på gaslyktornas tid. Skenet skapade glittrande mönster i kanalen som flöt stilla nedanför.

”Sätt på då. Eller glömde du kanske fjärren på skrivbordet?” frågade han.

”Snälla, *pleeease*, kan du hämta? Äh, skit samma, jag kan ändå slänga bort dig sedan.”

Jag flög upp. Lät honom sitta kvar med sina långa ben utsträckta i schäslongen när jag kom tillbaka, och tryckte på tv:n. Efter en stund syntes ett manligt nyhetsankare i välkammat hår som såg ut att ha beströtts med socker vid tinningarna.

”Välkomna till denna extrainsatta sändning från presskonferensen som ska hållas med anledning av det bestialiska mord som skett i Västernäs ...”

Jag drack från smoothien, hörde potatisen koka ute i köket.

”... ägarinnan till en centralt belägen bokhandel fann en kroppsdel i en kasse på dörren. RÖB hänvisar till förundersökningssekretessen, men bekräftar att en mordutredning har inletts.”

Bilden på nyhetsuppläsaren byttes ut mot en inzoomning på Bokrummets entrédörr och skylten som hängde ovanför. Rasmus stelnade till och jag stönade. Det här hände inte. Och ändå hade jag ju vetat att det skulle ske. Att se det kablas ut i tv var något annat.

” ... över till presskonferensen.”

En allvarlig Eva Brick, hennes kriminalassistent, samt en man med plufsiga kinder och för trång ljusblå skjorta satt bakom två bord som satts samman till ett långt, med mikrofoner längst ut och vikta namnkort med polisens logga längre bak. Mannen harklade sig och hälsade alla välkomna till ljudet av fotoblixtar och mummel. Han presenterade sig själv som polischefinn-

an han drog en sammanfattning av läget. Än så länge var Brickan förundersökningsledare; ingen var hittills misstänkt för brottet och därmed var åklagare inte utsedd. En kroppsdel ... Reportrarna ville veta om man funnit resten av kvarlevorna. Negativt. Hade de några konkreta spår från fyndet vid bokhandeln? För tidigt att säga. Motivbild? För tidigt att säga. Polischefen lämnade över ordet till Brick.

”Vi arbetar brett och har flera hypoteser. Vi har börjat ringa in personer i den avlidnas närhet som vi har eller kommer att ta kontakt med. I nuläget är vi också naturligtvis oerhört angelägna om att finna mordplatsen och resten av offrets kropp.” Här pausade Brick. Jag mådde illa. ”Vi kommer inkludera sökplatser som annars mestadels frekventeras av hamnskiftare. Vi ber alla att hålla sig undan om de ser sökteam i området de befinner sig i, särskilt om de är i ... annan form än sin mänskliga. Missing People har till vår glädje erbjudit oss sin hjälp. Vi är också tacksamma för alla eventuella vittnesuppgifter.”

Här bröt flera reportrar in som ville veta om RÖB ansåg att det faktum att offret just genomgått transformationen var av betydelse. Vilka teorier fanns kring särlingsvinkeln?

Jag tyckte det såg ut som om Eva Brick trivdes alldeles utmärkt med att stå i centrum. Vad jag visste, var det sällan RÖB hade anledning att kalla till presskonferens.

”Vi kan inte utesluta några infallsvinklar i detta tidiga skede ...” Brick malde på en stund utan att egent-

ligen säga något. Sedan hände det. ”En intressant faktor är att Bokrummets ägarinna, och tillika den som gjorde det fynd som drog igång utredningen, också är särling. Hon hör inte samman med varken älvorna eller varulvsflocken, utan är så vitt vi fått kännedom om varlodjur.”

Församlingen drog ett kollektivt andetag. Ett sorl spred sig i lokalen. Jag å min sida glömde bort att andas. I ögonvrån såg jag hur Rasmus vred sig åt mitt håll. Jag fortsatte stirra på tv:n.

”Kan man då anta att vi människor inte behöver känna oss rädda? Är det en inre strid mellan olika typer av särlingar?”

”En varlo i innerstaden?”

”Hur i hela friden har hon lyckats undanhålla att hon är hamnskiftare?”

Det. Var. Ute. I. Media. Fan och multiversums alla helveten. Det hade egentligen aldrig varit någon hemlighet, men heller inte något jag basunerat ut. Det var inte en slump att människor kallade oss särlingar. Vi var sära, annorlunda, inte som *dem*. Men jag ville bara driva min firma, leva ett stillsamt liv och inte vara i någons fokus.

”Vi människor,” muttrade Rasmus.

Reportrarna tävlade om att ställa frågor om vad detta kunde betyda. Jag önskade att jag kunnat stänga ute världen med ett knapptryck, lika lätt som jag knäppte av nyheterna. Rasmus hoppade till när fjärrkontrollen for i väggen. Jag hade inte tagit i och den verkade ha klarat sig i ett stycke. En stark hand klämde åt om min.

”Vad tänker du om den här älvvinkeln?” frågade Rasmus och bytte därigenom fokus.

”Eller är det i själva verket ett generellt särlingshat?”
kontrade jag.

”Fast det är väl inte helt enkelt att klara av något sådant”, svarade Rasmus. ”Kanske handlar det inte alls om en människa.”

”Utan om någon övernaturlig som redan visste vad jag var och inte tyckte om mitt sätt att leva. Fast varför då döda en älva?”

”Mördaren såg henne som halvling.”

”Så hängde avskummet påsen på min affär eftersom jag inte lever öppet som särling? Som en pik liksom.”

”En väldigt komplicerad pik.”

I det ögonblicket ringde det på dörren.

IO

Det lyser men ingen är hemma

MED KATTLIK GRACE och en heffaklump i magen studsade jag upp ur soffan. Jag torkade av händerna på morgonrocken och böjde mig fram mot tithålet, innan jag med ett leende öppnade dörren. Två par oroliga ögon i vackert – och mänskligt – rynkiga ansikten mötte mig. Anna-Britta, eller A-B som jag kallade henne, och hennes särbo Gerda.

A-B hade någonting i famnen. Det måste vara mjuk pepparkaka, vilket förklarade doften jag känt i trapphuset tidigare. Jag visste inte om wicca och bakning hörde ihop, men min granne utövade båda med flaggan i topp. Mina grannar var också medlemmar av Svenska Slagruteförbundet och reste gärna med andra anhängare till platser med hög energi, så kallat leylinjeland. Inte konstigt att de trivdes i Västernäs som tydligen korsades av flera sådana linjer.

”Hej.” Jag kramade först om Gerda och sedan A-B lite från sidan, eftersom hon höll i formen. ”Luktat underbart.”

Att A-B dessutom trodde på Gud, även om hon inte gillade kyrkan som institution, var något jag inte fick ihop. När jag påpekat att hon inte kunde vara båda på

samma gång hade hon bara skrattat och svarat att jodå, det kunde hon och det var hon. Man fick inte ta allt bokstavligt, menade hon. Hon var övertygad om att Gud och treenigheten inte hade något kön. ”Det säger sig självt att det vore absurt. Människan är bara en del av världsalltet så att tro att människan är i centrum är bara ren hybris. Wicca är en jordnära religion där kvinnan har en central roll, Gud är alltet. Multiversum”, hade hon förklarat.

”Vännen”, sa A-B nu.

Hon hade varit skraddare till yrket och det var alltid närvarande. Idag i de lila tightsen, den gula storblommiga klänningen hon sytt själv i tyg från Marimekko och det turkosa pärlhalsband som vilade mot barmen. Att hon var sjuttiotvå år skulle jag aldrig ha gissat om jag inte hade firat hennes fyra senaste födelsedagar tillsammans med dem. Gerda var ”ynglingen”, bara sextonio, och var Anna-Brittas raka motsats: högrest och med en stilfull pagefrisyr som hon nu satte bakom örat på ena sidan. Jag lade märke till att hon saknade det tunna band i guld som brukade pryda vänstra ringfingeret. Hon såg först förvirrad ut, sedan skakade hon på huvudet.

”Tog av mig ringen för att rengöra händerna ordentligt. Du vet, snart november. Så mycket sjukdomar i omlopp. Så ropade Anna-Britta att vi skulle gå över och så blev den kvar.”

Precis som om hon behövde förklara sig för mig. Idag såg hon trött och håglös ut, de mörka ringarna un-

der ögonen var inte något jag förknippade med Gerda. A-B gav henne en snabb blick, innan hon åter vände sig till mig.

”Min lilla sockertopp. Vi hörde på radion vad som hänt.” Jag log, men som vanligt fick jag hålla mig från att sätta händerna för öronen. Äldre människor pratade nästan alltid högre än jag var bekväm med. Anna-Brittas fingrar klirrade mjukt när hon sträckte fram kakan. Förutom en likadan ring på ringfingret som den Gerda saknade var A-B:s fingrar prydda med ett otal silverringar. ”Du måste må därefter. Tänkte det kunde vara på sin plats med lite kaka, jag bakade i förmiddags och det kom ju väl till pass.”

I Anna-Brittas värld kunde allt lösas med kaka. Jag var inte helt säker på att hon hade fel.

”En sådan fruktansvärd historia”, lade Gerda till.

”Tack ska ni ha, men det är inte mig det är synd om. Kom in. Rasmus och jag håller på att laga mat, det räcker till er också.”

”Nej nej, vi ska lämna er ifred. Ville bara se hur det var med dig. Visst lät mina föräldrar mig springa runt bland nålar och saxar i skrädderiet och man kan tycka att det pjoskas idag, men eftersom det inte är var dag man springer på avhuggna kroppsdelar är det på sin plats med lite socker, inte sant? Hade jag känt Alicias familj hade även de fått kaka.” Rasmus kom ut i hallen. ”Hej på dig. Nej men oj, vilken ... spännande frisyr.”

Han hade kommit upp bakom mig och visade smilgruppen för damerna.

”Nyaste modet”, sa jag.

”Jaha ja, där ser man.”

A-B drog en hand genom det stålgrå snaggade håret och cirklade den enda lockiga silverslinga hon hade i nacken runt sitt ena finger.

”Tack ska ni ha”, sa jag, och lyfte kakformen.

Innan de återvände till lägenheten mittemot gav Anna-Britta mig en hård kram och Gerda klappade mig på armen. Den fasta telefonen ringde när vi höll på att duka. Jag hade inte tänkt svara. Men min våtdräktsluktande gäst menade att det kunde vara viktigt och tog samtalet. Knuten i magen löstes upp. Inte media, inte RÖB.

”Idun”, mimade han, i onödan då varulvsflickan hade kunnat höras ute på gatan.

”Pappa säger att det hänt något jätteotäckt vid Bokrummet idag och att vi borde fråga om du är okej.”

Rasmus skrattade till då jag höll ut luren en bit från örat.

”Det är ingen fara med mig så du kan vara alldeles lugn. Hälsa Tryggve det.”

”Jag kan väl fortfarande komma va? Pappa säger att jag ska fråga.”

I uppståndelsen hade jag glömt bort att jag lovat Tryggve att ta Idun söndag kväll och lämna henne hos en granne måndag morgon. Idun hade höstlov och fritids kunde jämföras med förvaring på zoo. Självs skulle han lämna av hennes storebror Brynolf i någon mentorgrupp eftersom sonens hormoner spelade rysk rou-

lette med hans humör, vilket innebar att han var nära sitt första skifte. Varulvsflockarna hade särskilda grupper där alla som var i tonåren fick lära sig hantera den del av sin natur de hitintills inte kände och Tryggve ville vara kvar med Brynolf över natten.

”Självklart ska du komma, vi ska ha det jättemysigt.”

Innan samtalet var över hann vi avhandla vad vi skulle hitta på och hur otroligt irriterande hennes störebror var.

”Så du ska passa Idun. Igen?”

”Vad menar du med det? Jag älskar att vara med Idun.”

”Fanns det inte någon från Flocken som hade möjlighet?”

”Idun har inte så många chanser att komma iväg en stund.”

”Hennes motiv har jag aldrig betvivlat.”

”*Qué?*” sa jag.

Rasmus knackade mig på sidan av huvudet. ”Det lyser men ingen är hemma. Hennes far, Eira. Jag pratar om Tryggve.”

”Äh.” Jag smällde till hans hand. ”Börja kaka du, jag måste gå på toa.”

Precis som jag satt mig på toaletten ringde det på dörren. Igen. Någon var mer populär än påven. Jag hörde Rasmus svära till, ställa ner något på bordet och gå för att öppna. Vid ljudet av den torra rösten stönade jag för mig själv.

II

Hökar som har upptäckt ett kadaver

”SÅ DET ÄR här du gömmer dig?”

Jag ville slippa spatsera ut i T-shirt och trosor men fick knappt igen skärpet på morgonrocken i stressen.

”Vadå?” hörde jag Rasmus fråga.

”Eva Brick, vi sågs i bokaffären. Som du vet utreder vi mordet på Alicia Karlsson. Det här är kriminalassistent Katarina Pettersson. Ni har inte svarat i era mobiler när vi har sökt Eira och dig under dagen. Vi kommer direkt från en presskonferens. Ett försök till, och så finner vi er på samma ställe.”

”Jag visste inte att jag var eftersökt”, sa Rasmus. ”Fast det hade inte spelat någon större roll eftersom jag varit ute på vattnet. Mobilen är nog kvar i bilen.”

”Vattnet?”

”Surf.”

”Du måste väl ha förstått att vi skulle behöva tala med dig. Det är aningen misstänkt att du inte själv har hört av dig. Med tanke på att du har en koppling både till offret och till Eira Lindberg som innehar lokalen där din ex-flickväns huvud påträffades?”

”Öh ... Jag ...”

Jag klev ut från badrummet.

”Han var här för att stötta mig, inget annat.” Jag talade lite högre än vanligt i ett försök att inge respekt trots den mönstrade morgonrocken. ”Och jag stängde av mobilen och lade av hemtelefonen eftersom journalisterna varit som hökar som har upptäckt ett kadaver. Ja, alltså bildligt talat”, lade jag till när jag såg Bricks blick över glasögonen.

Dagen hade inte gjort henne gott. Nu såg hon ut att ha satt i sig en hel jäkla plantage citroner. Fast jag kunde hålla med om att kadaverliknelsen inte var så lyckad. Båda kvinnorna tog in morgonrocken, och mulnade om möjligt ännu mer. Rasmus drog sig i öronsnibben, hans nervös-tic. Kriminalassistenten luktade gammal cigarettrök och jag rynkade på näsan. Vad hade dessa två för rätt att komma hit och vara förbannade? Jag var ett offer, inte gärningsman. Gärningskvinna.

Brick nickade åt mig. ”Du har undanhållit information både om din väns koppling till den avlidna och om din sanna natur. Vi blev minst sagt förvånade vid registerkollen. Frågan vi måste ställa oss är varför?”

”Jag låter er avgöra vad som är och inte är väsentligt för utredningen. Om ni anser att min så kallade sanna natur är en sådan detalj, förutsätter jag att ni frågar om det eller tar reda på hur det ligger till. Det är inte mitt problem om ni tar saker för givna. I ärlighetens namn tänkte jag aldrig på Rasmus som en koppling jag var tvungen att berätta om, det är evigheter sedan det tog slut mellan Alicia och honom.”

Eva Brick såg på mig med outgrundlig min men sva-

rade inte. Istället vände hon sig mot Rasmus. Samtidigt förde kriminalassistenten handen över bröstfickan med en van gest på den väl tilltagna barmen. Lite intorkad tandkräm fläckade skjortan precis där färgen på fickan hade försvagats och innehållet buktade ut i en rektangulär form. Det var kanske därför hon verkade så sur; istället för att vara hemma där hon kunde ta ett bloss i lugn och ro var hon tvungen att följa med hit. Eller kanske hade Brick helt enkelt den effekten på sina medarbetare.

”Vi skulle vilja att du följer med oss till stationen för ett samtal om kvällen då Alicia Karlsson blev mördad”, sa kriminalaren. Rasmus såg på de båda poliserna med ett förvirrat uttryck. Ett märke på ena kinden där han legat mot kudden i soffan lyste rosa. ”Vi har förstått att det uppstod meningsskiljaktigheter mellan dig och offret på Warg-Klo Klubb.”

”Funkar det inte här då? Jag har inte hunnit äta middag än.”

”Du kan få en fralla och en kopp kaffe på stationen. Vi har redan förlorat en massa tid. Eira Lindberg, om du vill vara så vänlig att följa med du också. Naturligtvis är ni i er fulla rätt att vägra.”

Brick gav oss ett sockrat leende, som var mer skrämmande än om hon spytt eld.

DET VAR KRIMINALASSISTENT Pettersson som åkte på att grilla mig. Med sig hade hon en fräknig polisas-

sistent som presenterat sig som Olof Olausson. Han hade bedårande utstående öron. Tillsammans ledde de in mig i ett rum som lustigt nog inte hette Samtalsrum 2, utan Förhørsrum 2. Det var kallt och opersonligt med väggar i en diffus gulbeige ton. Pettersson pekade på en stol med orange ryggstöd i plast bakom ett enkelt skrivbord och drog ut den ena av två likadana stolar åt sig själv mittemot. Olausson satte sig bredvid henne.

Jag hängde av mig jackan på ryggstödet. Pettersson rynkade pannan och Olausson såg ut att hålla tillbaka ett leende när de fick syn på T-shirten med tre bildrutor och texten *Hur man blir pirat: 1) Gaffel 2) Öga 3) Aaaaaaaajjjj*. På tredje bilden satt lappen för ögat som en smäck. Håret på armarna reste sig när stålbenen gnisslade mot linoleumgolvet. Jag hade glufsats i mig två bananer på väg till stationen, saligt trött på frukt. Nu slängde jag i mig den sega frallan med blöt ost som erbjudits mig vid ankomsten. Trots det snurrade huvudet. Jag kände mig svag av hunger.

”Känner du någon som skulle ha styrkan att separera huvudet från en älvas kropp?”

Hade jag varit katt hade jag börjat slicka pälsen. Istället fick jag nöja mig med att tugga den bit macka jag hade i munnen tills den skulle passa som spädbarnsmat och göra stor sak av att torka mig om munnen med baksidan av handen.

”Västernäs kryllar av folk som skulle kunna göra något sådant.”

”Du skulle klara av det, inte sant?”

Jag tog en klunk av kaffet Pettersson erbjudit. Mmm. Som motorolja.

”Som jag sa, staden kryllar av starka särlingar.”

”Inser du inte att du tar resurser från utredningsarbetet då du inte berättar allt du vet? När vi istället måste leta reda på informationen?” sa Pettersson.

Jag skakade på huvudet. Hon påminde mig med en nick mot mobilen på skrivbordet om att jag måste säga allt högt för inspelningens skull.

”Jag vet inget.”

Skrivbordets perstorpsskiva hade brännmärken från en tid när det fortfarande var okej att ta en cigg under förhören. Jag misstänkte att kriminalassistenten ansåg att det var mycket som varit bättre förr.

”Du kan skifta form till lodjur, om jag förstått saken rätt. Det kan vara av vikt att du är särling. Hur ser du på det?”

Jag sa att jag inte såg på det.

I2

En övernaturlig sate

KRIMINALASSISTENT PETTERSSON KÖRDE *good cop, bad cop* själv. Olof fick inte in många frågor.

”Jag svarade på era frågor. Slösade inte med er tid. Hur skulle jag kunna veta att det var av vikt att Alicia var ihop med min kompis innan hon bytte liv?”

Pettersson fräste att det var deras uppgift att avgöra vad som var eller inte var slöseri med tid. Hennes ansiktsuttryck speglade trötthet, beslutsamhet och frustration på samma gång. Hon lutade sig bakåt i stolen och drog händerna genom håret.

”Varför tar du hand om skiftarflickan? Är du tillsammans med pappan?” Hon tittade ner i sina anteckningar. ”Tryggve Eriksson?”

”Nej, jag gillar Idun.”

”Är det jobbigt att hålla till godo med varulvar när du själv är varlo?”

”Nej.”

Pettersson hade påpekat fler än en gång att jag var skiftare och alltså tillhörde den övernaturliga befolkningen i Västernäs precis som offret (jaha, och?), hon frågade hur min relation till älvfolket såg ut (det fanns ingen), vad det innebar att vara varlo i ett område fullt

med varulvar (inget jag funderat över, hade levt så sedan vi flyttat hit från Göteborg) och hur min relation till dem var (bra, men inte nära).

”Stör det dig att Rasmus ex fick chansen att bli älva? Det måste ju slå högre än att vara hamnskiftare. Hela livet har du gått och gömt dig som en förskrämd mus och så trippar de runt helt öppet, och får beundrande blickar.”

”Jag har inga problem med vad jag är, eller någon önskan om att vara någon annan. Det är samhället som tvingar in mig i garderoben. Fattar ni inte det? Hade jag kunnat driva bokaffär i innerstaden öppet som hamnskiftare utan att få problem hade jag väl för fan gjort det.”

Jag kokade, förmodligen precis vad polisen ville uppnå. Vetskapen hjälpte föga.

”Dina adoptivföräldrar, Lars-Erik och Kristina”, fick Bedårande Öronen ur sig.

Kicks. Min mamma hade aldrig hetat något annat än Kicks, vad deras uppgifter än sa.

”Vad är det med dem?”

”Ångrade de att de adopterat en hamnskiftare?” frågade Pettersson.

Det var som att hon besatt sökradar för varje vrå av osäkerhet inom mig.

”Jag var deras dotter. Punkt slut.”

”Hur gick det till?”

”Står inte allt detta i era arkiv eller vad det kallas?”

”Vi vill höra din version”, sa Pettersson.

Så fick jag berätta att de träffats sent i livet och för-

sökt få barn utan att lyckas, samtidigt som de stod i adoptionskö, och att de sedan hunnit bli för gamla för att få adoptera ett mänskligt barn. Myndigheterna hade inte vetat vad de skulle göra av mig.

”De var nog bara glada över att så smidigt kunna två sina händer vad gällde mig.”

Här smalnade Petterssons ögon igen. Olausson behövde plötsligt klia sig frenetiskt vid sidan av näsan. Jag berättade att jag blivit lämnad på Drottning Silvias barnsjukhus i Göteborg som bäbis. Det hade inte funnits någon information om mina biologiska föräldrar och jag var nöjd så. Poliserna såg på varann med misstro i blickarna. Jag insisterade. Lars-Erik och Kicks var mina föräldrar, mer behövde jag inte veta.

”De enda andra särlingarna jag har kontakt med är Idun och hennes familj.”

”Hur kommer det sig att du känner dem?”

”För något år sedan följde hon med sin far när han för ovanlighetens skull hade ärende i centrum. De passerade Bokrummet och hon övertalade honom att låta henne vänta där. Jag lät henne sitta i läshörnan där hon slukade flera lätt-att-läsa-böcker. Eftersom hon älskar att läsa och vi båda är särlingar så började vi prata och blev vänner. Hon är lite som en lillsyrra och skiter fullständigt i att jag inte är ulv. Tror faktiskt hon tycker det är riktigt skönt att slippa allt ibland. Men allvarligt, vad har detta med Alicia att göra?”

”Gömmer du dig bland människor? Är det därför du hänger med Rasmus Corneliusson?”

Sucken som letade sig upp samtidigt som jag gungade bak på stolen var nästan som ett morrande. Jag tippade tillbaka med sådan kraft att stålbenen gled mot det hårda golvet med ett gnisslande ljud och bordet pressades in i magarna på poliserna. Oops. Hungern tog ut sin rätt.

”Jag gömmer mig inte. Jag hänger med honom för att han är min bästa vän.”

”Ta det lugnt, annars blir du kvar här.” Pettersson lät hård på rösten men såg inte på mig utan ner i sitt anteckningsblock. Olausson såg på henne. ”Var du svartsjuk på Rasmus och Alicias relation? Hon var människa, till skillnad från dig.”

”Han får vara med vem han vill.” Pettersson skrev ner något. Jag skakade på huvudet, stridslusten försvann lika plötsligt som den kommit. Kände plötsligt medlidande med henne; hon gjorde bara sitt jobb och Brick skulle väl korsförhöra henne härnäst. ”Det lukta-
de parfym om kassarna. Ja, utöver den andra stanken, alltså”, lade jag till som en eftertanke.

”Skulle det vara signifikant, menar du?” frågade kriminalassistenten med ny energi i rösten.

”Det var smart gjort, och säger något om förövaren.” Pettersson såg ut att ta sats för att säga något. Jag förekom henne. ”Jag tror att personen som mördade Alicia är fullt medveten om vad jag är och därför maskerade sin doft. Så även om jag kanske inte känner personen väl, är det förmodligen någon jag har träffat. Om det inte är en övernitisk sate. Som försäkrar sig utifall att, så att säga.”

Kriminalassistenten satte armbågarna på bordet och lutade sig närmare. Olof Olausson såg från Pettersson till mig och tillbaka till Pettersson igen. En svettdroppe hade trängt fram mellan näsa och överläpp och jag kände lukten av manlig deodorant blandad med svett från hans armhålor. Ibland gav mina sinnen mig mer information än jag bett om.

”Varför nämnde du inte det här imorse?”

Innan jag hann säga att det inte hade slagit mig för-
rän senare knackade det på dörren. Vi hoppade till alla
tre. En manlig kollega kikade in. Pettersson reste sig
och gick honom till mötes. De talade lågt. Naturligtvis
hörde jag vartenda ord.

”Brick är färdig med grabben. För stunden. Undrar
om du är klar här?”

Pettersson slängde en blick på väggklockan. Svarade
att det ändå var hög tid att hämta barnen, Tomas skul-
le inte vara glad, det var inte hans vecka. Poliskollegan
grymtade till svar och stängde dörren bakom sig. Barn
alltså. Förmodligen därför hon såg så härjad ut. Undrar
om det var de som lämnat tandkräm på hennes skjorta?
Månförmörkelse också, jag ville inte att hon skulle vara
mänsklig – på ett bra sätt.

”Tack för att du tog dig tid att prata med oss.” Hon
såg allt annat än tacksam ut. ”Du är fri att gå. Ja, det var
du naturligtvis hela tiden. Fast det ser misstänkt ut att
hålla inne med information som skulle kunna vara oss
behjälplig eller för att täcka upp för någon. Så fram-
över ...”

Utan att avsluta meningen lämnade hon mig där jag stod. Så hade Pettersson också en duktig mentor. Kriminalassistenten borde vara glad, nu skulle hon få ta sig ett bloss innan hon hämtade ungarna.

I3

Rätt spår helst då

VI LÄMNADE STÄLLET där den unkna doften av fördomar verkade inskriven i byggnadens DNA. Polisstationen hade varit toppmodern när fastigheten byggdes på sjuttioalet, och anlagts på den enda plats nära centrum där det funnits mark att bygga på: industrihamnen, så vi hade en bit att gå efter att ha tackat nej till poliseskort. Vi passerade rader av sjöbodar. Ett mindre fartyg låg i en docka för reparation och blå och gröna presenningar som täckte upptagna båtar smälde i vinden. En bit längre ut i hamnen såg vi en passagerarfärja avgå till Stormö, den enda skärgårdsö som fortfarande var bebodd utanför Västernäs. Livet gick vidare utanför vår mordbubbla.

”Vad tror du om maten? Ska vi ta något ute?” frågade Rasmus.

Jag behövde energi på studs så jag nickade. Vi styrde stegen mot Rådhusplatsen. Mörkret skingrades bara fläckvis av gatlampor, en och annan bil och upplysta fönster i kluster av hus som hukade mot västanvinden mellan bergsknallar i granit. Även om havet och klipporna regerade i väster inramades tack och lov Västernäs av blandskog i alla andra väderstreck. Men

vackert var det på stadens ”framsida”. Jag drog flera djupa andetag som för att rena lungorna från RÖB-baciller, men avbröts av mobilens vibrerande i jackfickan. Jag tog upp den och tittade på displayen. Rasmus såg på mig med rynkad panna.

”Bara Kitty”, sa jag lättat.

”Är du okej!?” skrek min första och hitintills enda jämnåriga kvinnliga bekantskap i andra änden.

Tatueringen av en katt vars svans lindade sig runt hennes hals hade gjort att jag älskat Kitty från första stund. En varm och härlig försommardag för ett och ett halvt år sedan hade hon chockat mig svarslös, vilket hände lika ofta som det var riktig vinter i Bohuslän. Hon hade kommit in på Bokrummet, småpratad en stund och sedan som från ingenstans sagt att det var ovanligt med särlingar i innerstaden, hur kom det sig att jag drev bokhandel här? Jag förstod inte hur hon kunde veta att jag var särling.

Hon måste ha sett fasan och misstron i mitt ansikte för hon hade skyndat sig att tillägga att hon minsann inte heller var helt ordinär. Katten var inte hennes enda tatuering och de andra hon bar var besvärjelse-symboler. Jag hade alltid på något sätt tagit för givet att jag reagerade som jag gjorde på älvor, men alltid undrat varför vissa människor gav mig ett visst obehag som påminde om den känslan. Det visade sig bero på att häxor, eller besvärjare som Kitty var noga med att påpeka att de var, inte enbart hörde myterna till. De var människor, men med en medfödd benägenhet för

magi, och de kunde känna av varelsers olika energier. Alltsedan dess hade vi varit vänner. Hon höll inne med min hemlighet och jag med hennes.

”Läget var bättre igår. Man får väl *carpa* det *diem* liksom.” En blick från Rasmus. ”Alltså, man får ta livet som det är, *deal with it*, et cetera et cetera.”

”Vad i cirkelns makt är det som händer, Eira?”

Jag log trots situationen.

”Ja säg det, min kära häxa.”

”Besvärjare. Du vet mycket väl att häxkonster hör sagorna till. Harry Potter, Trollkarlen från Oz, Narnia. Eller var det ingen häxa med där? Det var lejonet, isdrottningen ...”

Hon zoomade ut, brukade göra det. Hälften av tiden levde Kitty i La-la Land. Jag älskade henne för det.

”Jag vet. *Sorry*.”

”Men allvarligt, ett huvud. Att du är särling. Ett mord. *Alicia*. Hur är det med dig?”

Jag berättade om besöket hos polisen istället för att gå in på detaljer om hur jag mådde. Kitty svalde betet.

”Vad ända ut i Blåkulla? Du är med om världens mest otäcka händelse och detta är hur de behandlar dig? Det är bara för att du är särling, jag lovar. Jag ska ta mig tusan kasta en besvärjelse eller två över de där uslingarna.”

”Jag håller med dig Kitty, men inget sådant, okej?”

”Rasmums då. Hur mår han?” *Rasmums*, det var så hon kallade honom när hon trodde att han inte hörde.

”Det är så man inte tror det är sant. Först blir hans ex

mördad. Sedan blir han dragen till polisstationen som en simpel kriminell.”

Rasmus allvarsamma drag lättades upp i skuggan av ett leende.

”Jag vet. Det är för jävligt. De har bestämt sig för att Rasmus och jag har någonting med mordet att göra, det spelar ingen roll vad vi säger.”

”Vi måste helt enkelt leda in dem på ett annat spår.”

”På rätt spår helst då.”

”Vi borde hjälpa dem att hitta mördaren helt enkelt.”

Hon lät hemskt nöjd med sin slutsats.

”Enkelt och enkelt.” Jag skrattade till. ”Du, Rasmus och jag måste få i oss något ätbart innan vi svimmar.”

Kitty pladdrade på en stund till om RÖB:s fullkomliga brist på kompetens innan jag till slut kunde lägga på.

”Vad var det där om rätt spår?”

”Äh, det var inget. Du vet hur Kitty går på.”

Men tanken hade fått fäste.

VI SVIMMADE INTE. Medan vi åt krispig fish'n chips gjord på färsk fisk och potatis från Tjörn på kvarterskro- gen Skarpsillen berättade Rasmus att Eva Brick varit påstridig och övertygad om att vi dolde någonting.

”Hon menade att det måste finnas ett djupare motiv till att du inte berättat om din så kallade sanna natur.”

Jag fnös.

”Hon verkar inte inse att människor hellre faller än friar särlingar. Jag visste att de skulle misstro er i min närmsta krets just därför.”

”Brick undrade om huvudet kanske placerats vid din bokhandel för att peka ut både dig och det faktum att du, en särling, driver firma i innerstaden. Hon gick på om vår relation också. Ville få den till något den inte är. Undrade hur du reagerat på Alicias och mitt förhållande. Sedan fick jag berätta varför vi gjort slut, sådana saker.”

”Vadå? Skulle du ha hämnats för att Alicia gjort slut, eller jag ha mördat din före detta flickvän och hängt huvudet hos mig själv x antal månader efter att det tagit slut?”

”Precis vad jag sa. Jag berättade att Alicia och jag stött på varandra på Warg-Klo Klubb. Att Alicia inte sagt hej. Att jag varit trött och lite onykter och sagt till henne att hon inte behövde sluta hälsa bara för att hon gått och blivit älva.” Rasmus suckade. ”Brick nappade på det där om att jag varit onykter, hon menade att alkohol och våld hör ihop. Jag erkände att det hade varit dumt av mig att konfrontera Alicia men att det inte gjorde mig till mördare.”

”Vad i hela friden tror den där jäkla Brick egentligen? Det måste ju vara en galning. En utflippad jävel, helt enkelt.”

Tack för den analysen, Eira Lindberg. Med mätta magar skyndade vi över den knottstensbelagda Galgbacken. Passerade just fontänen i mitten när jag stannade till.

Oberon Hotel ropade åt mig att stiga på. För femtielfte gången undrade jag vilken roll älvan spelade i det hela. Trots Västernäs blygsamma storlek hade Vincent Benedict och hans älvor, av någon orsak som översteg mitt förstånd, valt att bosätta sig här och vad jag visste låg huvudkontoret till det företag de drev högst upp i hotellet. Framsidans stora inglasade veranda var full av middagsgäster som satt vid bord med levande ljus som fick skuggor att dansa över dem. Jag styrde stegen mot entrén vid sidan av byggnaden. Rasmus skyndade efter.

I4

Dr Jekyll och mr Hyde

”VAD GÖR DU? Ska vi inte dra hem till dig?”

”Fick ett infall.”

Jag kunde inte längre sitta på ändan och vänta på att mitt liv skulle plockas isär på bästa sändningstid. Trots att jag bott i Västernäs sedan barndomen hade jag aldrig varit inne på hotellet eller i något annat av älvfolkets tillhåll. Det var en värld jag inte hade haft lust eller anledning att lära känna. Jag steg in i foajén med Rasmus hack i häl. Halloween lyste med sin frånvaro. Istället drogs blicken till ljuskronan, stor nog att ta kål på någon om den skulle falla ner, och hur den projicerade ett stjärnregn längs väggar och golv.

”Hellre fly än illa fäkta”, viskade Rasmus.

Jag såg Alicia framför mig, som hon sett ut då jag funnit kassarna. Jag svalde. Jag behövde göra någonting, vad som helst.

”Tur att vi bara ska prata då.”

Enligt namnbrickan hette älvan bakom receptionsdisken Emmanuelle Delacourt. De violetta ögonen i det mörka ansiktet såg ut att kunna smälta polarisarna utan hjälp av den globala uppvärmningen.

”God kväll, vad kan jag stå till tjänst med?”

”God kväll.”

Längre än så hann jag inte.

”*Lynx-garou*. Rasmus Corneliusson.”

Vi vände oss om i en rörelse. Vincent Benedict och en älva med håret i en mängd täta flätor fästa med silverringar och i någon slags slängkappa hade just stigit in på hotellet och styrde nu stegen åt vårt håll. Då dök min granne Reeza upp från restaurangdelen. Han hejdade Slängkappan, gestikulerade vilt men talade lågt, medan Benedict flöt fram till oss. Nu såg ögonen mer mossgröna än grå ut. Slängkappan sa något på sitt melodiska älvsmål och klappade Reeza på axeln, varpå Reeza återvände med raska steg dit han kommit ifrån. Vad handlade det där om?

”Här förväntade jag mig inte att träffa er”, fortsatte Benedict.

Närheten till älvorna skapade ett tryck över bröstet och fick huden att pirra obehagligt. Samtidigt hypnotiserades jag av Benedicts hår som skiftade i guld och silver i ljuset från takkronan. Skenet kastade skuggor i ansiktet som fick ögonfransarna att avteckna sig som spindelben mot huden. Att hans doft fick mig att tänka på varm äppelcider från Bretagne en kulen natt i skenet av levande ljus visade vilka mästare älvfolket var på att dra in intet ont anande – eller väldigt ont anande – byten i sin fälla.

”God kväll, som sagt. Du sa *på återseende*, och RÖB verkar inte helt vänligt inställda så vi hoppades få en pratstund särilingar emellan.”

Benedict gav Rasmus en menande blick, men verkade i nästa ögonblick försjunken i tankar. Så såg han upp.

”Jag är ledsen. Det har uppstått en situation på fabriken. Jag måste bege mig dit.”

”En situation”, sa Rasmus.

”Öh ... Hur?” frågade jag samtidigt, värtalig som alltid.

Telepati?

”Om ni inte har något emot att följa med i bilen kan vi samtala på vägen. En av mina medarbetare eskorterar er tillbaka till Västernäs sedan.”

Anläggningen älvorna drev var en av de största arbetsgivarna i Västernäs och låg på andra sidan motorvägen. Där togs överblivet blod till vara från slakterierna för att användas till alvblot vida omkring. En slags återvinning eftersom samhället tenderade att ogilla djur- och människooffer.

”Vi ska inte uppta din tid”, sa Rasmus.

”Visst. Vi kommer med”, sa jag.

Innebar det att vi skulle få åka hans Aston Martin? Vincent gjorde en svepande rörelse med armen mot entrén och vi gick ut.

”Varför kallar du mig *lynx-garou*?”

”Franska för varlodjur. Du känns mer som en *lynx* än en lo.”

Rasmus fnös. Diskret.

”Fast du är ju inte fransk, eller hur? Inte egentligen”, sa jag.

”Nej, jag identifierar mig inte med någon av dagens nationalstater; de är konstruktioner och har inte existerat särskilt länge. Territoriet däremot, har varit mitt hem i perioder.”

Jag kände hur jag blev varm om kinderna och Rasmus drog sig i öronsnibben. Vad hade han berättat om bildandet av nationalstater nu igen? Menade man inte att det var i mitten på *1600-talet* som den moderna staten föddes?

”Varsågod och stig på.”

Där stod den. Bilen hade en V12:a. Fyradörrars, så lätt var den inte. Trots det skulle den göra 0–100 på fem, sex sekunder. Det här var en oväntad ljusglimt mitt i allt det mörka.

”Ingen chaufför?”

”Att köra bil är en av mina favoritsysslor.”

Jag satte mig på passagerarsidan, medan Rasmus fick nöja sig med baksätet. Han slängde sig in och stängde dörren hårdare än nödvändigt.

”Hur många högtalare?”

Benedicts leende nådde faktiskt ögonen. Min puls ökade. Månförmörkelse också, det märkte han säkert. Älvans leende växte. Japp.

”Femton.”

Jag visste det! En djup suck kom ifrån baksätet. Okej, *time to work*.

”Varför sa du inte till Eva Brick att jag var hamnskif-tare? Att de fick reda på det via en registerkoll långt efter att de varit hos mig var ingen bra reklam för RÖB,

så Brick var inte glad. Du sa heller inget om att du visste att Rasmus och jag kände Alicia.”

”Vissa kort kan det vara bra att hålla på. Eftersom RÖB bara är just så transparenta de vill vara har vi inte råd att handla annorlunda.”

”RÖB anser att jag slösat med deras tid. Jag anser att de har förutfattade meningar och borde göra sitt jobb bättre. Och att de slösar bort tid genom att hänga upp sig på oss.”

Benedict körde lika mjukt som han rörde sig och Västernäs innerstad seglade förbi. Vad det än var som hänt på fabriken fick det inte älvan att tappa fattningen. Höstrusket utanför fick folk att driva på stegen med axlar och halsdukar uppe vid öronen. Jag sjönk djupare ner i sätet, kunde inte motstå lusten att dra mina fingrar över klädseln.

”*Ayw.* Precis som du anser jag inte att RÖB borde ha tagit din status för given.”

Det ryckte i älvens mungipor. Dr Jekyll och mr Hyde. Svårigheten var att veta när han var vem.

”Det är kriminalarens attityd det är fel på”, sa Rasmus plötsligt. ”Det kändes som om hon tyckte att det var något fel på mig för att jag umgås med Eira, en särling. Det är minst sagt oroväckande att hon arbetar för RÖB.”

”På sätt och vis har du rätt”, sa Benedict. ”Men Brick för krig mot alla och envar, oavsett bakgrund. Varför tror ni hon hamnade på avarten RÖB? Hennes sträva personlighet hindrar henne inte från att vara en

duktig kriminalare.” Benedict såg på mig och sedan på Rasmus i backspegeln. ”Hur skulle ni ha reagerat i hennes ställe? Tycker ni inte det är bra att hon – hur är det ni säger? – vänder på varje sten? Det är ju trots allt mycket ovanligt med särlingar, åtminstone skiftare, i stadskärnorna.”

Rasmus ryckte på axlarna. Det var inte likt honom att vara så här avig. Det var tillräckligt jobbigt att befinna sig så nära älvan utan att Rasmus ställde till det. Det var något med Benedict utöver de tentakler som slingrade sig över mig som fick mig ur balans. Jag lyfte på flätan i ett försök att svalka nacken. Rasmus satt tyst men jag kunde riktigt höra honom. Man måste smida medan järnet är varmt.

15

Midgårdsälvan

”VAD ÄR DIN roll inom RÖB, exakt?”

Varför var inte han med under ”samtalen”? Föll det under icke-transparensen från RÖB:s sida? Vi lämnade innerstaden. Rörde oss mot industriområdet som låg på andra sidan motorvägen söder om Västernäs.

”Jag ska främja kontakten mellan RÖB och såringsvärlden, bistå människorna med kunskap de inte besitter. Vi roterar den så kallade RÖB-tjänsten, ulvarnas Alfa och jag. Den här perioden råkar turen falla på mig. Det är ju passande med tanke på brottsoffret.”

”Så vad tror du?” frågade jag. ”Om allt det här?”

”Det är oroväckande.”

”Oroväckande!”

”Än vet vi ju inte vad det betyder att offret var älva, och en transformerad därtill. Eller att huvudet återfanns hos en hamnskiftare som till råga på allt är den enda som driver egen rörelse och bor i innerstaden.” En kort paus. ”Naturligtvis kan allt också vara en slump.”

Måhända var jag ett rovdjur men att höra älvan prata om *huvudet* fick illamåendet att återvända. Bort bort bort.

Jag svalde. Drog ett djupt andetag i ett försök att lugna nerverna. Älvans lukt briserade i skallen. *Var var vi?*

”Du tror på slumpen? Det gör inte Brick, vill jag minnas.”

Älvan ryckte på axlarna, och såg med ens mer mänsklig ut.

”Var mordet en attack på Tidlöshetens Templet? Alicia var starkare och snabbare än tidigare men fortfarande inte van vid det nya, och hade inte hunnit skaffa sig betydelse inom sÄrlingssfären. Du har, rent krasst, inte heller någon betydelse. Alicia var en enkel måltavla, och att hÄnga huvudet pÅ en sÄrlings affÄrsverksamhet mitt i staden garanterade att mordet skulle vÄcka uppmÄrksamhet, utan att mördaren fÖr den skull retade upp mÄktiga fiender.”

”Är det nu jag ska kÄnna mig fÖrnÄrmad och protestera hÖgljutt?”

”Sedan har vi ulvarna. Det är ingen hemlighet att de ogillar oss Älvor och fÖrmodligen inte vill att Templet skapar fler. Vet du om Flocken har motiv att ogilla dig?”

Jag såg Idun och hennes far Tryggve framfÖr mig. Innan jag hann svara fick Benedict det dÄr frÄnvarande uttrycket igen. Samtidigt svÄngde han av motorvÄgen och in vid en skylt med texten *Älvkust AB:s fabriksanlÄggnig*.

”Kanske ogillar de att du har kontakt med Tryggve och Idun”, sa Rasmus.

Vi passerade en stor upplyst parkering full av bilar modell äldre. Benedict nickade och fortsatte runt hörnet på fabriken. Stannade vid en stor grind som ledde in till en mindre parkering, anpassad för ögon som inte behövde lyktor. När förarrutan var nere drog han ett plastkort och tryckte in en kod. Grinden gled undan. Inga rostiga 240:or eller gamla Golfar i sikte. En älva kom och mötte oss.

”God kväll.”

Oväntat ljus röst. Som om han kastrerats. Blont hår, men inte så lysande som Benedicts. Ögonen glimmade bruna när han såg på vår chaufför med en dyrkan som fick mig att vilja ruska om honom. De mörka ögonen kontrasterade mot håret och den bleka huden. Gjorde hans utseende mer ovanligt, vackrare.

”Eira, Rasmus, det här är Günter. Han är en så kallad jordälva, föddes i den här dimensionen.” Vincent såg stolt ut, Günter beklämd. ”Han utför praktik – prao? – hos oss i Vindheim.”

”Pryo,” lade jag till.

”Ursäkta?”

”Det kan man också säga.”

”Jaha. *Ayw.*”

Jag stönade inombords åt mig själv, log och sträckte fram handen åt Midgårdsälvan som tog den mellan båda sina och nickade kort.

”Eira”, sa jag.

Rasmus hand fick samma behandling. Älvan hade snälla ögon. Stackaren. Inte nog med att han kom från

Midgård, hade de varit tvungna att döpa honom till Günter?

”Tyvärr måste jag bege mig nu”, sa Benedict. ”Var inte rädd för att kontakta mig igen. Günter eskorterar er tillbaka.”

Vincent Benedict tog min ena hand mellan båda sina så som Günter gjort. Kraften från honom pulserade. Mitt hjärta började slå snabbare. Det måste älvan ha hört men när jag tittade upp hade han inte den överlägsna och nöjda min jag hade förväntat mig. Istället svepte en skugga över hans ansikte och jag såg någonting som liknade förvirring eller kanske förvåning. En sårbarhet i uttrycket som försvann lika fort.

En nick åt Rasmus och en hand på hans axel som jag var säker på att Rasmus skulle ha velat skaka av sig. Så försvann Benedict in i en sidodörr till den stora Llentabhall där blodfabriken, som visst betjänade älvor över hela kontinenten, låg. Det var första gången jag såg anläggningen på nära håll. Inte mycket jag hade missat. Günter gick och satte sig i förarsätet utan ett ord. Den här gången satte jag mig i baksätet tillsammans med Rasmus. Han verkade lättad över att Benedict försvunnit ur sikte. Jag kände att han var spänd, hade saker han ville säga. Han var tyst hela resan. Praktikantälvan körde oss till min lägenhet, Rasmus skulle sova över.

På väg uppför trapporna kunde Rasmus inte hålla sig längre.

”Du inser väl varför Vincent Benedict gick med på att tala med oss?”

”Oavsett vilket är jag övertygad om att du tänker berätta det för mig.”

”Här ligger en hund begravnen, det förstår du väl.”

Jag grimaserade. ”Så länge det inte är den här lon, så.”

”Han ville bedöma oss. Dig. Värdera dig. Polisen får dra oss till stationen men till Vincent Benedict går du självmant.”

Med en olustig känsla i magen insåg jag att han förmodligen hade rätt. Vilken idiot jag var.

”Hur det än är med den saken så var det värt det.” Rasmus stannade mitt i trappan. ”Vi fick åka hans Aston Martin Rapide. Fatta. V12:a. Bang & Olufsen. Femton högtalare.”

KITTY HADE SKICKAT sms för att meddela att hon tänkte möta upp vid Bokrummet på morgonen. Att jag hade vänner som brydde sig fick ögonen att tåras. Jag ringde upp henne trots den sena timmen. Nej, inte skulle jag ensam behöva ta mig an den känslomässiga och förmodat mänskliga storm det skulle innebära att gå till jobbet.

”Och så kan du fixa med pappersarbetet som aldrig blev gjort medan jag tar hand om butiken.”

Självfallet protesterade jag men inom mig kändes det alldeles varmt och gosigt.

”Jag får göra iordning ett anställningskontrakt om det fortsätter så här.”

Hon hade hoppat in flera gånger tidigare och kunde Bokrummet nästan lika bra som jag vid det här laget.

”Absolut inte, jag föredrar friheten i att vara konsult. Plus att det bara är skönt att komma ifrån studier och besvärjarkunder ett tag. Som att byta ut Minerva McGonagall mot mr Darcy liksom. Båda är charmiga på sitt sätt men mr Darcy är betydligt trevligare att titta på. Kommer älvfolket att hålla Bokrummet, och den som jobbar där, under uppsikt, tror du?”

”Kitty.”

”Ja, ja. Drömma kan man ju alltid.”

Rasmus som skulle stanna över bäddade i soffan. Ingen lätt uppgift med mig runt honom som en osalig ande. Han nickade i riktning mot andra sidan hallen där mitt sovrum låg.

”Vill du hellre att jag kamperar på ditt golv?”

Jag log och skakade på huvudet så att nacken nästan gick ur led. Det skulle minsann mer till än ett avhugget huvud för att jag skulle behöva vyssjas till sömns.

Påsarna under ögonen som mötte mig i badrumsspeglens morgonen därpå var av en annan åsikt.